κρατοῦσαν, Ἐαρινὴν Ζωήν, Ἄγγελον τῆς Ἐλευθερίας, Ἄγγελον Αὐγερινὸν καὶ Ἰνδικὸν Λωτόν· — ὁ Χιονοσκεπὴς Ταΰγετος μὲ τὴν Φιλελεύθερην Μακεδονοπούλαν, Ρέμβην καὶ Χιονισμένην Κορυφήν· — ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων μὲ τὴν Παληοφαληριώτισσαν, Ροβέρτον Γυσκάρδον, Ζήτω ἡ Ἑλλὰς καὶ Ἄγγελον τῆς Νίκης·—τὸ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς μὲ τὴν Παληοφαληριώτισσαν, Χάμκω καὶ Ξανθὸ Διαβολάκι·—ὁ Αὐτόνομος μὲ τὴν Θύελλαν, Λάζαρον, Βαρελάκι, Ριγολέττον καὶ Κουροπάτκιν—ὁ Πορφυρογέννητος μὲ τὸν Ἄγγελον Αὐγερινόν, Ριγολέττον, Διαβολάκι, Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν καὶ Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης· — ὁ Θαυμαστὴς τῶν Ἡρώων μὲ τὴν Μαγεμμένην Ἀκροθαλασσιάν, Πυγολαμπίδα, Ἄγγελον Αὐγερινόν, Ἕνωσις ἢ Θάνατος καὶ Πορφυρογέννητον· — ἡ Πνοὴ τῶν Ἀγγέλων μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Πνοὴν καὶ Μαραμένην Γαρδένιαν·—ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων μὲ τὸν Λάζαρον, Θύελλαν, Ναυκρατοῦσαν καὶ Σαπφώ·—ὁ Λάζαρος μὲ τὸν Διαβολάκον καὶ Ἐρημίτην·—ἡ Θύελλα μὲ τὸν Ἐρημίτην, «21» Ἄστρον Ἑσπερινόν·—ὁ Μικρὸς Δόγης μὲ τὸν Ἑσπεραντιστὴν·—τὸ Κυανόλευκον Λάβαρον μὲ τὸ Βαρελάκι, Ἱερὰν Ἄλτιν, Ἄγγελον Αὐγερινόν, Κουροπάτκιν καὶ Ἐρνάνην·—ἡ Ξανθὴ Κρητικοπούλα μὲ τὴν Μυρόλουστην Δαφνούλαν, Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων, Αὔραν τῆς Νεότητος καὶ Ἄνθος τῆς Δόξης·—ὁ Ριγολέττος μὲ τὴν Θύελλαν, Χρυσάκτινην Αὐγήν. Διατσέντο, Λάζαρον, καὶ Ναυκρατοῦσαν·— ὁ Βασιλεὺς τῶν Κυμάτων, μὲ τὴν Χιονισμένην Κορυφήν, Πυγολαμπίδα, Κουροπάτκιν καὶ Ἰνδικὸν Λωτόν· — ἡ Συριανὴ Ναυτοπούλα καὶ τὸ Βαρελάκι, Κουροπάτκιν, Παληοφαληριώτισσαν, Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα καὶ Καρακάξαν·—ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου μὲ τὸ Ὑπὲρ Διαπλάσεως καὶ Ἐπίτιμον Πρόεδρον·—ἡ Χιονισμένη Περιστερὰ μὲ τὸν Νικηφόρον Οὐρανόν, Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων, Ἐμπνευσμένην Μουσικὸν καὶ τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο·— ὁ Ἀτρόμητος Λέων μὲ τὸν Ναυτόπαιδα τῆς Νίκης, Διατσέντο, Λάζαρον, Ζοφεράν Νύκτα καὶ Λάτριδα τοῦ Ὡραίου·—ὁ Ἰνδικὸς Λωτὸς μὲ τὴν Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν, Δάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως καὶ Ναπολέοντα Βοναπάρτην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Κυανόλευκον Λάβαρον* (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα φύλλα·) *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* (ὁ ὁποῖος ἐξεφύτρωσε εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Ξανθὴν Κρητικοπούλαν* (χάρτην λύσεων ἔστειλα· ναί, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς πολλὰς προτάσεις καὶ νὰ τὰς δημοσιεύσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον·) *Νυκτολούλουδο* (ἔλαβα τὸ δελτάριόν σου ἀπὸ τὴν Νεάπολιν καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ μὲ θυμήθηκες·) *Καρδίαν τῆς Ἐλευθερίας* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ριγολέττον* (μ' ἐφαίδρυνε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου περὶ βραβείου· ἐπίσης καὶ ἡ χαριτωμένη γελοιογραφία ποῦ τὴν ἐστόλιζε·) *Γλυκειὰν Ἀμμουδιὰν* (χαίρω πολὺ διὰ τὰς λαμπρὰς γνωριμίας ποῦ ἔκαμες· ἀλλὰ δὲν λέγω τίποτε. . . ξεύρεις διατί·) *Μικρὸν Δόγην, Λάζαρον* (ὄχι· ἓν μόνον ψηφοδέλτιον θὰ στείλῃ, ὅσα ψευδώνυμα καὶ ἂν ἔχῃ·) *Δημόδοκον* (ναί· τὸ βραβεῖον β' τάξεως τοῦ Ξεσπαθώματος λογίζεται εἰς τὸ ἄθροον ὡς β' βραβεῖον·) *Μακεδονίαν* (ἔστειλα·) *Χιονισμένην Περιστερὰν* (καὶ τί ὡραῖον δελτάριον!) *Ἑλληνικὴν Ἰδέαν* (βραβεῖον ἔστειλα· τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἤρεσε πολύ·) *Συριανὴν Ναυτοπούλαν* (ἔλαβα·) *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην,* (κάθε λύσις γράφεται εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ χάρτην τῶν λύσεων· ἂν δὲν λαμβάνῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν, εἶνε περιττὸν νὰ στείλῃς καὶ τὴν λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος·) *Μιόζαν* (ἔστειλα· καὶ ἐκεῖναι, ὑποθέτω, δὲν θὰ σ' ἐγνώρισαν· διότι τί ἄλλο ἔκαμνες καὶ σὺ πέντε χρόνια παρὰ νὰ μεγαλώνῃς ;) *Ἐρνάνην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* (χαίρω ποῦ περνᾷς θαυμάσια·) *Ὑπὲρ Διαπλάσεως* (εὔχομαι περαστικά·) *Ἰνδικὸν Λωτόν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18 Σεπτεμβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ὀκτωβρίου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

499. Λεξίγριφος.

Κάτι μοῦφταιξε ὁ πλανήτης
Καὶ 'στὸν τύπο τὸν περνῶ,
Καί... φιλόσοφο τὸν βλέπω,
Καὶ θαυμάζω καὶ ἀπορῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐστεμμένης Καλλονῆς

500. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτο μου εἶνε σύμφωνο
Τὸ δεύτερο φωτίζει·
Πολιτευτὴν τὸ ὅλον μου
Τὴν τύχη ἀποφασίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λάτριδος τοῦ Ὡραίου

501. Ἀναγραμματισμός.

Τὰ γράμματα ἀρχαίου
Τῆς Θράκης βασιλῆᾳ
Μὲ τέγνη ἀνακατόνω·
Κι' ἀμέσως τότε κάποια
Στὰ χρόνια τὰ παλὰ
Βασίλισσα σκαρόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

502. Κυβόλεξον.

* * * * = Αἴσθημα.
* * * * = Προσωπον τῆς Π. Διαθήκης.
* * * * = Ποτὸν μεθυστικόν.
* * * * = Εὐχὴ ἑβραϊκή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς

503. Γεωγραφικὴ Ἐρώτησις.

Ποία πόλις ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Ἀφρικήν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕνωσις ἢ Θάνατος

504-506. Ἀστεῖα Παροράματα.

1.—Τὴν κλῶσσαν κράζει.
2.—Φεῦγε τὴν τροφήν.
3.—Ὄνου κὶς ἀλγεῖ ἐκεῖ καὶ τὸν χοῦν ἔχει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ

507. Συμφωνόγριφος μὲ φράσιν.

Τῇ παρεμβολῇ *δύο* συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς τοὺς κάτωθι σωροὺς τῶν φωνηέντων, ὧν ἡ τάξις δὲν θἀλλαχθῇ, σχηματίσον τρεῖς λέξεις, ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν φράσιν :

*-εια-α-ειοει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

508. Ἐλλιποσύμφωνον.

ει-ιη-οαο-ο-α-α-οα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου

509. Γριφῴδης Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Λυομένου τοῦ κάτωθι γρίφου, θὰ εὑρεθοῦν τρεῖς λέξεις, καὶ εἶτα τὰ ἀντίθετα αὐτῶν, ἤτοι ἄλλαι τρεῖς λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ ἀρχικὰ θὰ σχηματίζουν ἀρχαῖον Θεόν :

Ὅλοι γ' ὀν P P / P P / P P P P / P P / P P ς Η

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαυροθαλασσίτικο Δελφίνι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35.

411. Μικάδος (μῖ, κάδος.)—412. Ἅμασις (ἅμα, σεῖς). — 413. Πίνδαρος-Μίνδαρος. — 414. Λαμυρὸς-Ἁλμυρός.

415.
Α
ΟΤΙ
ΣΤΟΜΑ
ΠΕΡΣΕΥΣ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

416. 9+8+7: 6×5—4—3—2—1=10. —417—418. 1, Ἐπαινούμενος μὴ πάντα πίστευε. — 2, Ὁ λόγος εἶνε σπόρος.—419. ΓΑΛΛΙΑ-ΑΙΟΛΟΣ (ΓΑλῆ, πΑΙάν, ΒῶΛΟς, σφάΛΛω, φθόρΙΟν, ΠαναμΑΣ.)—420. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.*]

Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς, διευθυνσίς σου ἀκατάληπτος, ἀδύνατον νὰπαντήσω. —*Δημήτριος Ψύρρας.* *(Ζ'—235)*

Συγχαίρω ἅπαντας βραβευθέντας, ἰδίᾳ *Ἄγγελον Αὐγερινόν, Ριγολέττον, Ρέμβην.* —Ἀντευχαριστῶ *Ἕνωσιν ἢ Θάνατον* ἐπὶ εὐχαριστηρίοις.—*Ἄστρον τῆς Αὐγῆς.* *(Ζ'—236)*

Στὸν φίλτατον *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, μετὰ τῶν θερμοτάτων εὐχαριστιῶν μας, διὰ τὸ πρὸς γνωριμίαν μετὰ τῶν συνδρομητῶν, ἀποκλειστικῶς, εἰς Ἀθήνας ταξείδιόν του, στέλλομεν ἐγκαρδίους χαιρετισμούς, καὶ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐκθύμου ὑποστηρίξεώς μας, εἰς τὸ προσεχὲς δημοψήφισμα.—*Ἄγγελος Αὐγερινός, Ριγολέττος.* *(Ζ'—237)*

Στὸ *Κεντρί*, θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν *ἐθνικὴν* νίκην.—*Κουροπάτκιν, Ἄγγελος Αὐγερινός, Ριγολέττος.* *(Ζ'—238)*

Συγχαίρω *Ριγολέττον* καὶ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, ἰδιαιτέρως δὲ ἀγαπητὴν *Ρέμβην*, διὰ τὴν ἐν τῷ διαγωνισμῷ τῶν λύσεων βράβευσιν.—*Σονάτα Μπετόβεν.* *(Ζ'—239)*

Φιλόπατρις *Ἑλληνοπούλα*, χαῖρε ! !—τὰ ἐξέχασαα ! . . . Φάντες, Ξεδιδωμένη, Κομήτης καὶ Νάνος σὲ χαιρετοῦν ! ! ! ἐξετάσεις ; . . . ἠρίστευσες ;—Σαρδανάπαλο ; ; ;—πάει ! ! —λύυπη . . .— Ταχύνη ; ἐσυμμερίσθη ! . . . — Ἀμφιτρίτη ; ; ! βούλιαξε ! ! — Βερόνη ; ἀνεστήθη,!!!—Φωτογραφία!!«ἄνω»—πάει!..Τετέλεσται!!.—*Βερόνη* *(Ζ'—240)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. — *Ἀλέξανδρος Ν. Μαλλοῦχος*, μαθητὴς Γυμνασίου, Δημητσάνα (Grèce). *(Ζ—241)*

Υπερευχαριστῶ Πυρήνιος δεξιωθέντας με δεόντως καὶ δὴ φίλτατον *Ἐρνάνην.*—*Κυανόλευκον Λάβαρον.* *(Ζ—242)*

Εὐχαριστοῦμεν εὐγενέστατον (;!) *Ὑπὲρ Πατρίδος* διὰ γεγωνυῖαν φωνὴν ἐν Ζαππείῳ.—*Λάζαρος, Ριγολέττος, Θύελλα, Κουρουπάτκιν, Λίλιθ, Ἄστρον τῆς Αὐγῆς, Διατσέντο, Νεκρικὴ Ὠδή.* *(Ζ—243)*

Συγχαίρω ἐγκαρδίως *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* διὰ τὸ βραβεῖον.—*Εὐτυχὲς Παρελθόν.* *(Ζ—244)*

Εξοχα, Ἑλενίτσα — Ἀμφιτρίτη (; !) — Συγχαρητήρια, φωτογραφία—καλλιτεχνικωτάτη εὔγεε ! ! !—Ἀκουῶ — λεχθέντα ὑμετέρου (;)—παρατήρησον ! !—Φοῦρκαα ! ! ! —Ἀνεστήθη ! ! ! Βίβα Βερόνη! ! !.—*Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα.* *(Ζ—245)*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		*Ἐξωτερικοῦ :*	
Ετησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος ***Ἐν Ἀθήναις, 29 Σεπτεμβρίου 1907*** ***Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 44***

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ἐπὶ τέλους !—Ὁ ἄπατρις.—Τὰ πάντα διὰ τὴν ἐπιστήμην.—Κάτι ποῦ δὲν τὸ ἐπερίμενεν ὁ Γιάγκος.—Πᾶν' τὰ ὄνειρα τῶν Διδύμων !

Ὅταν ὁ Γιάγκος Ἀμὼν ἤνοιξε τὰ μάτια του, ἦτο μόνος εἰς ἓν στρογγυλὸν δωμάτιον, εἶδος περιπτέρου, τὸ ὁποῖον ἐφωτίζετο ἀπὸ ἓν χρωματιστὸν ὐαλόφραγμα καὶ τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐντελῶς σκεπασμένοι μὲ πλᾶκας ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα, ὄχι στολισμένας μὲ ζωγραφήματα, ὅπως εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ θησαυροῦ, ἀλλ' ἁπλῶς στιλβωμένας.

Εὑρίσκετο ἐξηπλωμένος ἐπάνω εἰς μίαν ἐπιμήκη πολυθρόναν ἀπὸ ἰνδοφοίνικα, σκεπασμένην μὲ γουναρικά. Ἀφοῦ ἀπετίναξε τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς νάρκης, ἡ ὁποία προήρχετο ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐστηρίχθη εἰς τὸν ἀγκῶνά του καὶ ἐκύτταξεν ὁλόγυρά του.

Φωτεινόν, ἀναπαυτικόν, κομψὰ ἐπιπλωμένον μὲ μερικὰ καθίσματα, τραπέζια καὶ σεντούκια ἀπὸ ἔβενον, τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ὅπου δὲν ἐφαίνοντο οὔτε θύραι οὔτε παράθυρα, εἶχε τὴν ὄψιν φυλακῆς, βασιλικῆς ἂν θέλετε, ἀλλὰ φυλακῆς πάντοτε.

Ὁ νέος ἐνθυμήθη τὸ τελευταῖόν του καὶ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασε τὴν στιγμὴν ποῦ ἔσβυσαν τὰ φῶτα τοῦ ὑπογείου. Ποῦ ἦσαν οἱ σύντροφοί του ; Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ποῦ εὑρίσκετο ; Ἦτο ἐπὶ τέλους εἰς τοῦ Βόριδος Βολκώφ ;

Ἐνῷ αὐτὴ ἡ σκέψις ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν του, ἕνα φύλλον τοῦ τοίχου, ποῦ δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἦτο κινητόν, ἤνοιξε καὶ ἄφησε νὰ περάσῃ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν δερματίνην προσωπίδα.

Ὁ Γιάγκος ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ ὀρθός. Ὁ ξένος, μὲ μίαν χειρονομίαν εὐμενῆ, ἀλλ' ἐπιδλητικήν, τὸν ἐσταμάτησε :

— Μείνατε, εἶπε, ἔχομεν νὰ συνομιλήσωμεν, καὶ θὰ εἶσθε καλὰ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ διβάνι, διὰ νὰ φύγουν τὰ τελευταῖα θαμπώματα τῆς γενικῆς ἀναισθησίας, εἰς τὴν ὁποίαν σᾶς ἐβύθισεν ἓν ἠλεκτρικὸν ρεῦμα.

«Μὴν ἀνησυχῆτε διόλου διὰ τοὺς συντρόφους σας.

Ἀναπαύονται καὶ αὐτοὶ εἰς ἕνα γειτονικὸν δωμάτιον, καὶθὰ τοὺς εὕρετε μετὰ μίαν στιγμήν· εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἀκινδύνου τεχνητοῦ ὕπνου, τὸν ὁποῖονσᾶς ἔκαμαν νὰ πάρετε, σᾶς ὡδήγησαν εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν κατοικίαν, τῆς ὁποίας ἡ προσέγγισις πρέπει νὰ μένῃ ἀπόρρητος...

«Τώρα, Γιάγκο Ἀμών, εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκούσετε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μὲ διακόψετε.

«Τίποτε ἐγὼ δὲν ἀγνοῶ ἀπὸ ὅσα σᾶς ἐνδιαφέρουν, ἐσεῖς ὅμως ἔχετε τὰ πάντα νὰ μάθετε δι' ἐμέ. Αἱ ἀνωφελεῖς ἐρωτήσεις θὰ μᾶς ἔκαμναν νὰ χάσωμεν ἄπειρον καιρὸν· φυλάξετέ τας δι' ἀργότερα.»

Ἅμα ἐτελείωσεν αὐτὰς τὰς λέξεις, ἀφῄρεσε τὴν προσωπίδα του, καὶ ἀπεκάλυψε τὸ μεγαλοπρεπὲς πρόσωπόν του, τὸ ὑπὲρ τὸ δέον ἴσως αὐστηρόν, φωτισμένον μὲ μάτια καστανά, φωτεινὰ καὶ εἰσδυτικά, τὰ ὁποῖα ἐκύτταζαν τὸν νέον Γάλλον μὲ ἀδιάκοπον προσοχήν.

Μὲ τὸ ἕνα χέρι του ἐσήκωσε μίαν καρέκλαν καὶ τὴν ἔφερε δίπλα εἰς τὴν πολυθρόναν, ὅπου ἐπέβαλεν εἰς τὸν νέον νὰ μείνῃ καθισμένος· ἄλλως τε δὲν μετεχειρίσθη διόλου αὐτὴν τὴν καρέκλαν, παρὰ νὰ στηρίξῃ κάπου-κάπου τὸ πόδι του εἰς τὰ ξύλα της. Ὀρθιος, μὲ τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν τῆς πολυθρόνας τοῦ Γιάγκου, παρακολουθῶν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου τὰς διαφόρους συγκινήσεις, τὰς ὁποίας ἐξήγειραν οἱ λόγοι του, ἤρχισε :

«Ἔφυγα κρυφὰ ἀπὸ ἐκεῖ...»
(Σελ. 346, στ. 6'.)

— Εἶμαι ὁ Βόρις Βολκώφ, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ὀνομάζουν Ἄρχοντα τοῦ Πυρός, ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἄλλοτε εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ κ. Ἀμών, καὶ τώρα, τὸν περασμένον Νοέμβριον, σᾶς ἔστειλε ἕνα μήνυμα μὲ τὸν Μόναν . . . Μὴ μὲ διακόψετε σᾶς παρακαλῶ, ἀλλ' οὔτε νὰ μ' εὐχαριστήσετε . . . Ἂν ἐγὼ προσέφερα μίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν πατέρα σας, σεῖς σχεδὸν τὴν ἐπληρώσατε, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν πρόσκλησίν μου, βασίζομαι δὲ εἰς τὴν ἀπόφασίν σας ὅτι θὰ τὴν ἐξοφλήσετε ἐξ ὁλοκλήρου.

«Ἔχω παρακολουθήσῃ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἔργων καὶ τῶν πράξεών σας, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐφθάσατε εἰς τὴν

Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου. Ὁ Σέσιλ Ρόδς, διὰ τὸν ὁποῖον βέβαια ἀγνοεῖτε ὅτι δὲν ζῇ πλέον, δὲν σᾶς ἔδωκε τὴν εὐκολίαν ὅπως διατρέξετε τὰ ἐμπόλεμα μέρη, παρὰ διότι ἐγὼ τὸν εἰδοποίησα ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἐπιθυμία μου... Μὴν ὑποθέσετε ὅτι καμμία ταύτότης πολιτικῶν σκέψεων ἢ ἄλλων μὲ συνέδεε μὲ τὸν Ναπολέοντα τῆς Εὐέλπιδος Ἄκρας· ὁ Σέσιλ Ρόδς μοῦ ἦτο ἁπλῶς εὐγνώμων διότι τοῦ ἔδωσα τὰς βάσεις τοῦ πλούτου του. Εἶχεν ἔλθῃ, παληκάρι εἴκοσι ἐτῶν, ἐντελῶς πτωχό, εἰς τὴν Ἀφρικήν· ἐγὼ τὸν ἐσυμπάθησα διὰ τὴν ἐπιμονήν του εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἀχαρίστου τύχης του, καὶ τὸν ἔκαμα κύριον ἑνὸς πλουσίου ἀδαμαντωρυχείου. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μοῦ ἐφάνη χρήσιμος· αὐτὸς μοῦ ἐπρομήθευσε, κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐπιχειρήσεών μου, τὰς μηχανὰς καὶ τὰ μεταλλεύματα, τὰ ὁποῖα ἤθελα ν' ἀποκτήσω μυστικά.

«Εἶμαι ἕνας ἄπατρις ἐγώ, ἢ μᾶλλον, εἶνε πατρίς μου ἡ ἐπιστήμη. Ἔχω καθυποτάξῃ εἰς τὰς ἐφευρέσεις μου τὴν ἰσχυρὰν δύναμιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἀλλὰ φυλάττω διὰ τὸν ἑαυτόν μου τὰς ἀνακαλύψεις μου, καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν ὠφελεῖται ἀπὸ αὐτάς.

«Ἑκατοντάδες ἀνθρώπων, Βανυαῖοι κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐργάζονται εἰς τὰ ὑπόγειά μου, ὅμοια πρὸς ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔχετε περάσῃ. Ἐφαντάσθην νὰ βάλω νὰ τὰ σκάψουν, ἀφοῦ ἀνεκάλυψα τὸν θησαυρὸν τῶν βασιλέων τοῦ Μονομοτάπα. Οἱ ἐργάται μου, τοὺς ὁποίους ἐξέλεξα μεταξὺ τῶν νοημονεστέρων ὑπηκόων τοῦ Γοραγγόζ, τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰανοῦ, ἐδιδάχθησαν νὰ χειρίζωνται τὰς μηχανὰς ὑπὸ σοφῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς τὴν φυλήν μου καὶ ποτὲ δὲν μ' ἐγκατέλειψαν, μὲ τὴν βοήθειαν δὲ αὐτῶν ἠδυνήθην ἐγὼ νὰ ἐκτελέσω τόσα πράγματα. Ἀρκετοὶ λευκοὶ ἐργάται, ἐπιτηδειότεροι ἀπὸ τοὺς μαύρους συναδέλφους των, εἶνε οἱ ἀρχιτεχνῖται των καὶ τοὺς ὁδηγοῦν...

«Χρόνια τώρα εὑρίσκονται μέσα ς' αὐτὰ τὰ ὑπόγεια οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι καὶ ποτὲ δὲν ἐξῆλθαν, οὔτε θὰ ἐξέλθουν ποτὲ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα. Δὲν ἔχετε ἰδῇ ἐσεῖς παρὰ μόνον τὸ ἐργοστάσιον· πόλις, σωστὴ πόλις, ὑπάρχει ὑπογείως. Ἐκεῖ μέσα γεννῶνται, ἐκεῖ ἀποθνήσκουν, ἐκεῖ ἔρχονται οἱ νέοι εἰς τὴν θέσιν τῶν γερόντων, χωρὶς νὰ γνωρίσουν ἄλλο φῶς ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς. Κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἐργάτας δὲν γνωρίζει τὸ μέσον πῶς νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ ὑπόγεια. Ρεύματα ὀξυγόνου καθαρίζουν ἐκεῖ τὸν ἀέρα, ποίμνια ζοῦν ἐκεῖ μέσα μὲ ξηρὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται ἀπ' ἔξω· ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα καὶ σχολεῖον, καὶ νοσοκομεῖον, καὶ νεκροταφεῖον. Ὅποιος θελήσῃ νὰ ἐπανέλθῃ ἐπάνω στὴν γῆν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ζητήσῃ, καὶ ἀμέσως θὰ ὁδηγηθῇ ἐπάνω μὲ δεμένα μάτια· ἀλλὰ ἐπέρασαν εἴκοσι χρόνια, ἀφ' ὅτου ἔχω ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ τὰ πρῶτά μου μηχανήματα, καὶ κανεὶς δὲν ἐζήτησε νὰ ξαναδῇ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

«Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἄσυλον τῆς ἐργασίας, ἀπὸ τὰς ἐρεύνας τῶν συντρόφων μου καὶ ἐμοῦ, ἔχουν ἐξέλθῃ ὁ «Ὑψ», τὸ πηδαλιουχούμενον ἀεροπλοιον, τοῦ ὁποίου ἡ παρέμβασις σᾶς ἐφάνη τόσον χρήσιμος, τὰ τουφέκια ποῦ εἴδατε εἰς τὰ χέρια τῶν Βανυαίων, τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ἠλεκτρικὸν βαγόνι, καὶ χίλια ἄλλα πράγματα ἄγνωστα ἀκόμη εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ἰδῆτε ἂν συναινέσετε εἰς ὅ,τι περιμένω ἀπὸ σᾶς.

«Ἡ παρέμβασίς μου εἰς τὸ Ἀλῶνι τῆς Δίψας καὶ εἰς τὸν Ζαμβέζην, σᾶς ἀπέδειξεν ὅτι ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου τὴν βροχὴν καὶ τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ. Ἂν δὲ δὲν κατώρθωσα νὰ ἐμποδίσω τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ Ἰανοῦ, τὴν δηλητηρίασιν τῶν Βανυαίων καὶ τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ βασιλέως, ὁ λόγος εἶνε ὅτι, ἐπειδὴ ἤμουν ἠναγκασμένος κάθε στιγμὴν νὰ ἐπιστρέφω διὰ τὴν διεύθυνσιν σπουδαίων ἐργασιῶν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σᾶς ἐπιτηρῶ ἀδιακόπως ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἀεροπλοίου μου.

«Εἶμαι, ὅπως σᾶς εἶπα, ἄνθρωπος χωρὶς πατρίδα, ἀλλ' ὄχι καὶ χωρὶς οἰκογένειαν. Εἶμαι πενῆντα πέντε ἐτῶν· ἐγεννήθην εἰς τὴν Ρωσσίαν, καὶ ἔφυγα κρυφὰ ἀπὸ ἐκεῖ, εἰς ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν, διότι μὲ κατήγγειλαν ψευδῶς ὡς συνωμότην, καὶ ἡ καταγγελία ἐκείνη ἔθετεν εἰς κίνδυνον τὴν ζωήν μου.

«Ὀρφανός, πλούσιος, ἀγαπῶν τὴν ἐπιστήμην, εἶχα συγκεντρώσῃ ὀλόγυρά μου, εἴκοσι περίπου πτωχοὺς συντρόφους, οἱ ὁποῖοι ἐδιψοῦσαν ν' ἀποκτήσουν γνώσεις καὶ παιδείαν· οἱ μισοὶ μοῦ ἔμειναν πιστοὶ καὶ μὲ ἠκολούθησαν εἰς τὴν Ἀφρικήν, ὅπου κατέφυγα.

«Κρυμμένοι κατ' ἀρχὰς ὑπὸ ἄλλα ὀνόματα, εἰργάσθημεν διὰ νὰ κερδίζωμεν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ ἀνεκαλύψαμεν χάρις εἰς ἓν θαῦμα τῆς τύχης, τὰ ἀδαμαντοφόρα στρώματα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔκαμαν πλουσίους. Ὅταν ἡ προσοχὴ ὅλου τοῦ κόσμου εἰλκύσθη ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὰ εὑρήματά μας καὶ ἐστράφη πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅταν ἤρχισεν ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ὀρυχείων, ἡμεῖς ἀπεσύρθημεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ζαμβέζη, εἰς τὴν γῆν τῆς Μάνικας. Ἀπεκτήσαμεν, μὲ τὰ δῶρά μας, τὴν φιλίαν τῆς ἰσχυρᾶς φυλῆς τῶν Βανυαίων, καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως, ὁ Μόνας, παιδί τότε, μοῦ παρεδόθη ὡς ἐχέγγυον τῆς συμμαχίας, διὰ νὰ τὸν κάμω ἀρχηγὸν μὲ παιδείαν καὶ μόρφωσιν, κατὰ τὴν μέθοδον τῶν λευκῶν.

«Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ σύντροφοί μου κ' ἐγώ, ἠδυνήθημεν ν' ἀφιερωθῶμεν εἰς τὴν μοναδικήν μας ἀγάπην πρὸς τὴν ἐπιστήμην.

«Περιττὸν εἶνε νὰ καθήσω νὰ σᾶς διηγηθῶ μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τὴν ζωὴν τῶν ἐτῶν ποῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τότε. Ἂς φθάσωμεν εἰς ὅ,τι σᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐγὼ ἐνυμφεύθην μίαν νέαν Γαλλίδα. Ὁ θάνατος τοῦ πατέρα της, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐντελῶς καταστραφῇ εἰς ἀτυχεῖς ἐπιχειρήσεις, τὴν εἶχεν ἀφήσῃ μόνην, εἰς ἓν γεωργικὸν κτῆμα, ἐπάνω εἰς τὸ ὀροπέδιον τῆς Μάνικας. Ἡ σύζυγός μου μοῦ ἔδωσε μίαν κόρην, καὶ ἀπέθανε δύο ἔτη μετὰ τὸν γάμον μας. Ἡ κόρη μου εἶνε σήμερον εἴκοσι ἐτῶν· εἶμαι γέρος ἐγώ, καὶ αὐτὴ δὲν ἔχει κανένα συγγενῆ, οὔτε ἀπὸ τὸν πατέρα οὔτε ἀπὸ τὴν μητέρα της. Εἰς ἀνάμνησιν τῆς μητέρας της, θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἔβλεπα μὲ σύζυγον Γάλλον· δὲν γνωρίζω ὅμως κανένα. Μερικοὶ ἰδιαίτεροι λόγοι μ' ἔκαμαν νὰ σκεφθῶ ἐσᾶς· ἤσθε ἐλεύθερος, ἄεργος, χωρὶς κανένα σκοπὸν εἰς τὴν ζωήν σας, χωρὶς καμμίαν ἠθικὴν ἀξίαν. Μίαν ἡμέραν θὰ μάθετε διατί μ' ὅλα αὐτά, ἠθέλησα νὰ σᾶς γνωρίσω.

«Ἠμποροῦσα νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ἔλθετε κατ' εὐθεῖαν ἐδῶ καὶ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ μακρὰς καὶ κοπιαστικὰς περιπετείας, ἤθελα ὅμως νὰ ἰδῶ πῶς θὰ τὰ ἐβγάζατε πέρα, διότι γνωρίζω ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνον ἀπὸ τὴν δρᾶσίν του κρίνεται. Ἔγινε καὶ αὐτό, καὶ εἶδα ὅτι εἶσθε ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος. Θὰ σᾶς παρουσιάσω μετ' ὀλίγον εἰς τὴν κόρην μου· θὰ μείνετε ἐδῶ, ὅσον καιρὸν σᾶς ἀρέσῃ· ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε, ἂν συμφωνῆτε, νὰ τὴν πάρετε γυναῖκά σας. Τότε δὲν θὰ ἔχω πλέον καμμίαν ἀνησυχίαν διὰ τὸ παιδί μου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ λείψω σήμερον ἢ αὔριον· καὶ μὲ τὴν ἐκδούλευσιν αὐτὴν ποῦ θὰ μοῦ κάμετε, θὰ εἴμεθα ἐξωφλημένοι...»

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΤΡΑΥΛΟΣ

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΙ' ΑΓΟΡΙ)

[Ὁ ὀπαγγέλλων αὐτὸν τὸν μονόλογον πρέπει νὰ τραυλίζῃ εἰς τὰς εὐηχοτέρας συλλαβὰς τῶν λέξεων:]

— Κυ... κυ... ρίαι καὶ... καὶ κυ... κύριοι!

Ἔρχομαι νὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς ἔγινα... δειλὸς καὶ διστακτικὸς... ὄχι τραυλός, ἀλλὰ διστακτικός... Ὄχι πῶς φοβοῦμαι· οὔτε διότι προφέρω δύσκολα τὰ λόγια μου, ἐκ γενετῆς. Δι' αὐτὸ ἐλπίζω ὅτι τὸ δυστύχημα ποῦ ἔπαθα, θὰ μοῦ περάσῃ. Ἕως ὅτου ὅμως μοῦ περάσῃ, ἀκοῦστε καὶ σεῖς τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν μου, διὰ νὰ μὴν τὴν πάθετε καὶ σεῖς, ὅπως ἐγώ...

Μὲ εἶχε βάλῃ ὁ πατέρας μου οἰκότροφον εἰς ἕνα ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον... Τὸ σχολεῖον ἦτο λαμπρόν, ἐγὼ ὅμως ἤμουν ἕνας ἀμελέστατος! Δὲν ἐννοοῦσα νὰ μάθω γράμματα. Καὶ ὁ πατέρας μου εἴδησιν δὲν εἶχε. Ἐγὼ ἤμουν οἰκότροφος, ὁ πατέρας μου ἐταξείδευεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τὰς ἐργασίας του, καὶ τὸν ἔβλεπα σπανιώτατα. Δηλαδὴ ἤρχετο καμμιὰ φορὰ τὸν χρόνον νὰ μὲ ἰδῇ, καί, ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του ποῦ μ' ἔβλεπε, ἀπὸ τὴν χαράν του ποῦ μ' ἀγκάλιαζεν, ἀπὸ τὰ δάκρυα ποῦ ἔχυνεν, ὅταν ἤρχετο ἡ στιγμὴ νὰ μὲ ἀποχωρισθῇ, ἐλησμονοῦσε καὶ νὰ ἐρωτήσῃ πῶς τὰ ἐπήγαινα εἰς τὰ γράμματα. Μ' ἔβλεπε πῶς ἤμουν λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν, πῶς ἐπάχαινα μάλιστα... ἀπὸ τὴν τεμπελιά μου, ἐννοεῖται,—κ' ἔφευγε κατευχαριστημένος.

Τί νὰ σᾶς 'πῶ ὅμως! Μ' ἔλην τὴν καλοπέρασίν μου, εἶχα βαρεθῇ πιὰ τὸ σχολεῖον, δὲν ἤθελα νὰ μείνω κι' ἄλλον χρόνον εἰς ἐκεῖνο τὸ οἰκοτροφεῖον. Ἔβαλα τὸν φίλο μου, τὸν Νικολάου, ποῦ ἤτανε δυνατὸς ς' ὅλα τὰ μαθήματα καὶ πρῶτος εἰς τὴν ὀρθογραφίαν, νὰ μοῦ γράψῃ ἕνα γράμμα πρὸς τὸν πατέρα μου, ὅπου τοῦ ἔλεγα ὅτι ἐπροτιμοῦσα ν' ἀρχίσω ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν χρόνον τὴν ἄσκησίν μου εἰς κάποιο πρακτικὸν στάδιον. Ἀντέγραψα τὸ γράμμα μὲ πολλὴν προσοχήν, διὰ νὰ μὴ μοῦ ξεφύγῃ καμμιὰ ἀνορθογραφία, καὶ τὸ ἔστειλα εἰς τὸν πατέρα μου.

Φυσικά, ὁ πατέρας μου, ἅμα εἶδεν ὅτι ἔγραφα τόσον λογικὰ καὶ μὲ τόσην ὀρθογραφίαν, ἔμεινε σύμφωνος μὲ τὴν ἰδέαν μου. Ἐπειδὴ ὅμως αἱ ὑποθέσεις του τὸν ἐμπόδιζαν νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ πάρῃ πρὶν ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον, μοῦ ἔγραψεν ὅτι μετὰ τὰς ἐξετάσεις ἔπρεπε νὰ πάω καὶ νὰ περάσω τὸ καλοκαῖρι εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ φίλου του ἰατροῦ κ. Κινινοπούλου.

— Φαντάσου τί ἰδέαν θὰ σχηματίσῃ γιὰ μένα ὁ κ. Κινινόπουλος!—εἶπα εἰς τὸν φίλον μου, τὸν Νικολάου. Θὰ καθήσῃ καὶ θὰ γράψῃ στὸν πατέρα μου πῶς δὲν ἔμαθα τίποτε, πῶς εἶμαι ἕνας ἀμαθέστατος, καὶ πῶς πρέπει νὰ μὲ ξαναβάλῃ στὸ σχολεῖον. Αὐτὸ ὅμως, ἄ! ποτέ!

— Ἔχεις δίκαιον, μοῦ λέγει ὁ Νικολάου. Γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ ὅμως τίποτε ὁ γέρο-Κινινόπουλος, ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει, παρὰ νὰ κάμῃς τὸν κωφάλαλο.

— Πῶς, τὸν κωφάλαλο;

— Ναί, νὰ μὴν ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου, νὰ μὴ βγάλῃς μιλιά...

—Ἀ! ἐκατάλαβα! θὰ εἶνε τέλειο, μοναδικό!

Καὶ ἐγελάσαμεν καὶ οἱ δύο μὲ αὐτὴν τὴν καλὴν ἰδέαν τοῦ συμμαθητοῦ μου...

Τέλος πάντων, ἦλθαν αἱ διακοπαί. Ἐπῆγα εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ κ. Κινινοπούλου, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ μ' ἐρωτᾷ διὰ τὸν πατέρα μου, διὰ τὰ μαθήματά μου. Ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα μὲ σημεῖα, ὅπως οἱ κωφάλαλοι.

Ὁ γέρω-Κινινόπουλος ἐκατάλαβε τὸ φυσικὸν ἐλάττωμα ποῦ εἶχα τάχα, καὶ τὸν ἄκουσα νὰ λέγῃ δυνατά:

—Περίεργον! Τὸ καϋμένο τὸ παιδί! Νὰ μὴ μοῦ γράψῃ τίποτα ὁ πατέρας του γι' αὐτὸ τὸ δυστύχημα!

Καὶ δός του περιποιήσεις πιά! Μ' ἐκύτταζε κάποτε μ' ἕνα περίλυπον ὕφος. Κ' ἐγὼ ἐγελοῦσα...παρ' ὀλίγο νὰ 'πῶ κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια μου—μουστάκια, ποῦ δὲν εἶχα,—εὐχαριστημένος μὲ τὸ στρατήγημά μου.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ κὺρ-Κινινόπουλος, ὁ ὁποῖος, φαίνεται, ἦτο κατὰ βάθος πεπεισμένος ὅτι τοῦ ἔπαιζα κωμῳδίαν, ἠθέλησε νὰ μὲ δοκιμάσῃ. Μ' ἔκαμε, εἰς τὸ πρόγευμα, κ' ἔπιασα ἕνα πηροῦνι, ποῦ ἤτανε σχεδὸν πυρωμένο στὴν φωτιά. Ἐκάηκα, ἐκιτρίνισα, δὲν εἶπα ὅμως τίποτε.

Ἔπειτα, ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρες, ἄλλη δοκιμασία. Ἐνῷ ἔκαμνα μόνος μου τὸν περίπατό μου εἰς ἕνα δρομάκι, νά τος ἀπ' ὀπίσω μου μὲ τὸ ποδήλατό του. Ἐκτυποῦσε μανιωδῶς τὸ κουδουνί· τὸν ἤκουσα ἐγώ, ἀλλὰ δὲν παρεμέρισα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἤτανε νὰ κυλισθῶ μέσα στὰ χώματα.

Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὰ τέλη Αὐγούστου, ὁ κ. Κινινόπουλος διὰ ν' ἀναπαύσῃ τὴν συνείδησίν του, μοῦ ἔκαμε τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν δοκιμήν. Ἐπηγαίναμε περίπατο δίπλα-δίπλα, στὸν κῆπό του, κοντὰ σὲ μιὰ λιμνούλα. Ἔκαμνε πῶς ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα του, ὁ κύριος γιατρός. Ἔξαφνα, καμώνεται πῶς ἐσκόνταψε σὲ μιὰ πέτρα, μὲ σπρώχνει, χάνω ἐγὼ τὴν ἰσορροπίαν, καὶ πέφτω μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὸ νερό...

Κολύμπι δὲν ἤξερα. Ὁ γιατρός: τὴν ἐφημερίδα του, καὶ τὸν περίπατό του,—σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε. Ἐγὼ ὅμως,—μὲ φαντάζεσθε, σὰν τὸ παππὶ μέσ' στὸ νερό; Δὲν ἐβάσταξα πιά... Ἀπὸ τὸν φόβο μου μὴν πνιγῶ, ἐξέχασα πῶς ἤμουν κωφάλαλος κ' ἔβαλα τὲς ἀγριοφωνάρες:

— Βοήθεια! βοήθεια!

Γυρίζει ὁ γιατρός, μὲ ἀπορίαν τάχα, πέφτει στὸ νερό, καὶ μὲ ψαρεύει μιὰ χαρά.

— Μπᾶ! δὲν ἤσουν κωφάλαλος; μ' ἐρωτᾷ.

— Ὄ... ὄ... ὄχι... δὲν ἤμουν κω... κω... φάλαλος.

— Νά τα; εἶσαι βλέπω τραυλὸς τώρα! Νὰ μάθῃς λοιπὸν ἄλλην φορὰν νὰ ψευτοκαμώνεσαι καὶ νὰ μοῦ παίζῃς κωμῳδίες!

Καὶ ἔτσι καθὼς βλέπετε, ἔγινα τραυλός... δηλαδή, ὄχι τραυλός.. διστακτικός. Ἔμεινα διστακτικός. Καὶ εἶμαι καταλυπημένος μ' αὐτὸ ποῦ ἔπαθα. Τὸ ἴδιο κι' ὁ πατέρας μου. Φαίνεται πῶς χρειάζεται νὰ ξαναπάθω καμμιὰ πολὺ μεγάλην συγκίνησιν διὰ νὰ μοῦ περάσῃ αὐτὴ ἡ γελοία... διστακτικότης. Ἀλλὰ πῶς νὰ μοῦ ἔλθῃ αὐτὴ ἡ συγκίνησις;

Ἀ! σᾶς βεβαιώνω, δὲν εἶνε πάντοτε διασκεδαστικὸν πρᾶγμα, νὰ παίζῃ κανεὶς κωμῳδίες εἰς τοὺς μεγαλητέρους του!

(Μίμησις) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΛΛΟΙ ἀπὸ τοὺς φίλους μας μὲ ἠρώτησαν ποῦ, πῶς καὶ πότε ἔσβυσεν ἡ λάμπα ἀπὸ τὰ ψευτοπνεύματα, περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ἔλεγα εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολήν. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἔγεινε τὸ ἀξιομνημόνευτον αὐτὸ περιστατικόν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐμαζευόμεθα εἰς τοῦ Σουρῆ κ' ἐπαίζαμεν... τὰ πνεύματα. Ἤμεθα καμμιὰ δεκαπενταριὰ λόγιοι, δημοσιογράφοι, ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς. Ἡ φήμη ὅμως τῶν πνευματιστικῶν πειραμάτων μας εἶχε διαδοθῇ, καὶ πολλοὶ περίεργοι, ἐκτὸς τοῦ τακτικοῦ κύκλου μας, παρεκάλουν τὸν Σουρῆν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ παρευρεθοῦν εἰς μίαν τουλάχιστον συνεδρίασιν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Σουρῆς οὐδέποτε ἠρνεῖτο, οἱ περίεργοι μᾶς ἐπεσκέπτοντο συχνά. Τότε ἀκριβῶς ἐκάμναμεν τὰ περισσότερα ψεύτικα θαύματα. Διότι τὰ βράδυα ποῦ ἤμεθα μόνοι μας, ἐπειραματιζόμεθα εἰλικρινῶς, προσπαθοῦντες νὰ ἐξακριβώσωμεν ἂν τῳόντι *μαγνητίζεται* τὸ τραπεζάκι καὶ ἂν μαντεύῃ ἀληθινά. Τὰ βράδυα ὅμως, ποῦ εἴχαμεν καὶ κάποιον ξένον, ἐπροσπαθούσαμεν μόνον νὰ μὴ διαψεύσωμεν τὴν φήμην μας καὶ νὰ τῷ ἀποδείξωμεν ὅτι κάμνομεν θαύματα... ὅπως-ὅπως.

Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ἀνηγγέλθη ὅτι θὰ ἤρχετο εἰς τοῦ Σουρῆ διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ πεισθῇ, ἕνας κύριος. Ἀμέσως κατεστρώσαμεν τὴν συνωμοσίαν, καὶ κάτω, εἰς ἕνα μικρὸν δωμάτιον, παραπλεύρως

τῆς τραπεζαρίας, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς ἀποθήκη τῶν τόμων τοῦ «Ρωμηοῦ», ἐκρύψαμεν ἕνα φίλον μας μὲ ρητὰς ὁδηγίας... Ὅταν ἦλθε μετ' ὀλίγον ὁ περίεργος,—ὁ κύριος Α*—τὸν ὑπεδέχθημεν ἐπάνω, εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ ἀμέσως ἐκαθήσαμεν γύρω εἰς τὸ τραπεζάκι.

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς συνωμότας, προς ποιούμενος ἐξ ἀρχῆς ἄκραν δυσπιστίαν, εἶπε :

— Ὤχ, ἀδελφέ! Βαρέθηκα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Καὶ ἐπιτέλους αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε. Τί βγαίνει ἂν βρῇ τὸ τραπεζάκι τὸ ὄνομα τοῦ πάππου μου ἢ τῆς γιαγιᾶς μου ; Τὸ ξεύρω κ' ἐγώ . . . Δὲν μπορεῖ τάχα νὰ γίνῃ ἀπόψε τίποτε γενναιότερον ;

— Σὰν τί ; ἠρώτησεν ὁ Σουρῆς.

— Νά, κάτι ἐξαιρετικό, ἕνα θαῦμα !

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ! εἶπεν ὁ Σουρῆς.

Καὶ ἤρχισεν ὁ διάλογος μὲ τὸ κινούμενον τραπεζάκι.

— Εἶσαι πνεῦμα ; ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις.

— Ναί ! ἀπήντησε τὸ τραπεζάκι.

(Ξεύρετε πῶς ἀπαντᾷ τὸ τραπεζάκι : Κτυπᾷ τὸ πόδι του καὶ ἡμεῖς μετροῦμεν γράμματα. Ἕνας κτύπος εἶνε ἄλφα, δύο κτύποι εἶνε βῆτα, τρεῖς εἶνε γάμα, καὶ οὕτω καθεξῆς. Εἶνε περιττὸν τώρα νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Σουρῆς διηύθυνε τὰς κινήσεις καὶ κατεσκεύαζε ὅ,τι ἀπάντησιν ἤθελε.)

— Μπορεῖς ἀπόψε νὰ μᾶς κάμῃς ἕνα θαῦμα ;

— Μάλιστα· τί θέλετε ;

— Τί μπορεῖς ἐσὺ νὰ κάμῃς ;

— Νὰ γράψετε μιὰ λέξι καὶ νὰ τὴν διαβάσω.

— Καλὲ ἄς τα αὐτά ! ! ἀνέκραξε τότε ὁ δύσπιστος πρὸς τὸ πνεῦμα. Μπορεῖς νὰ σβύσῃς τὴ λάμπα ;

— Μάλιστα ! ἐδήλωσε τὸ πνεῦμα.

— Ἔλα λοιπόν, σβύστη !

— Μὰ ὄχι αὐτή . . .

— Ἀλλὰ ποιά ;

—Κάτω, τὴ λάμπα τῆς τραπεζαρίας.

— Νὰ πᾶμε κάτω λοιπόν ;

Καὶ τότε τὸ πνεῦμα μᾶς ἔδωσε τὰς διαταγάς του. Ἔπρεπε, λέει, νὰ πᾶμε κάτω ὅλοι, νὰ ψάξωμε στὴν τραπεζαρία, νὰ βγοῦμε ἔπειτα ἔξω, νὰ τὴν κλείσωμε, καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ νὰνοίξωμε πάλι καὶ νὰ ἰδοῦμε . . .

Οὕτω καὶ ἔγινε. Κατέβημεν κάτω, ὁ δύσπιστος συνωμότης ἔψαξε παντοῦ, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἀποθήκην, ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν εἶνε ψυχή, μᾶς ἔβγαλεν ἔξω εἰς τὸν διάδρομον, καὶ μόνος του ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς τραπεζαρίας.

Ἐπέρασεν ὀλίγη ὥρα μὲ ἀγωνιώδη προσδοκίαν, καὶ ἔξαφνα ἡ χαραμάδα τῆς κλειστῆς θύρας, ἡ φωτισμένη, ἐσκοτείνιασε. Τότε ἀνοίξαμεν ἐκ νέου καὶ εἴδαμεν ὅτι τῳόντι ἡ λάμπα ἦτο σβυσμένη !

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν τρόμον τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου κυρίου Α*, ἀφοῦ καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, οἱ συνενοημένοι, οἱ γνωρίζοντες ὅτι ἔσβυσε τὴν λάμπαν ὁ κρυμμένος φίλος μας, — ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχε βγάλῃ καὶ τὰ παπούτσια του διὰ νὰ μὴν ἀκουσθῇ, — καὶ ἡμεῖς, λέγω, οἱ ἴδιοι συνεκινήθημεν ὡς ἐνώπιον θαύματος ἀληθινοῦ ! Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς περιέργου αὐτῆς συγκινήσεως, ἡ προσποίησίς μας ἦτο τελεία, καὶ ὅταν ἀνέβημεν πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, δὲν εἴχαμεν τάχα ὄρεξιν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰ φοβερὰ πειράματα, καὶ ἐσυζητούσαμεν κ' ἐσχολιάζαμεν, κ' ἐλέγαμεν ὅτι τώρα πιστεύομεν . . .

Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη καὶ ὁ κρυμμένος φίλος μας, τάχα ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχετο ἀπέξω, καὶ ὅταν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ταραχῆς μας, ὁ ἴδιος ὁ κύριος Α*—φαντασθῆτε τὰ κρυφά μας γέλια,—τῷ διηγήθη τὰ κατὰ τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον εἶδε μὲ τὰ μάτια του . . .

Τὸ νόστιμον εἶνε, ὅτι κανεὶς δὲν ἐπρόδωσε τὴν συνωμοσίαν εἰς τὸν κύριον Α*, καὶ διὰ πολὺν καιρόν, μολονότι τὸ πάθημά του διεδόθη καὶ τὸ διηγοῦντο παντοῦ κ' ἐγελοῦσαν εἰς βάρος του, ἐκεῖνος ἐνόμιζεν ἀκόμη ὅτι τὸ πνεῦμα ἔσβυσε τὴν λάμπαν. Καὶ μόλις κατὰ σύμπτωσιν, ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν.

Ἔτσι λοιπὸν ἔγεινε τὸ θαῦμα . . . Καὶ ἔκτοτε, κάθε φορὰν ποῦ τὸ ἐνθυμοῦμαι, συλλογίζομαι πόσα ἄλλα πνευματιστικὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα τὰ ἐπίστευσαν καὶ τὰ ἐβεβαίωσαν σοβαροὶ ἄνθρωποι, δὲν ἔγειναν ἆρά γε μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀπὸ ἀστείους ἢ ἀπὸ ἀγύρτας ! . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ'.

Σ' ἐκεῖνα τὰ μαλώματα καὶ τὰ τσακώματα, δὲν ἐνικοῦσε πάντοτε ὁ Ἀσπρούλης. Ἦτανε, βέβαια, αὐτὸς ὁ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς μικροὺς σκύλους τῆς ἡλικίας του, οἱ πιὸ μεγάλοι ὅμως σκύλοι ἤτανε ἀκόμα πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ αὐτόν. Καί, ἅμα ἐμπαίνανε στὴ μέσην οἱ μεγάλοι, διὰ νὰ κάνουν τοὺς μικροὺς νὰ καθήσουν ἥσυχοι, ὁ κύριος Ἀσπρούλης ἔτρωγε ξυλιὲς καὶ δαγκαματιές, τῆς χρονιᾶς του,—χωρὶς νὰ λογαριάσωμε καὶ τὲς καμτσικιές, ποῦ τοῦ ἔδινε κάπου-κάπου, στὰ πεταχτά, ὁ Ἀποστόλης.

Τίποτε ὅμως δὲν τὸν ἐδιώρθωνε, ἐκεῖνον τὸν κακότροπο. Ἅμα ἐπερνοῦσε λίγη ὥρα, κ' ἐξεχνοῦσε τοὺς πόνους, ὁ καλός σου ὁ Ἀσπρούλης εὕρισκε καινούρια ἀφορμὴ γιὰ νὰ πιασθῇ καὶ νὰ μαλώσῃ.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ἡ κυρὰ-Λογοῦ εὑρῆκε τὸ κανακάρικό της, ὅλο αἵματα. Ἤτανε ὁ καϊμένος ὁ Ἀσπρούλης ξαπλωμένος κατὰ γῆς, μὲ τὰ πόδιά του σὰν ξερά, κ' ἐβογγοῦσε μ' ἕνα παράπονο, ποῦ σ' ἔπιανε λύπη . . .

Ἀπὸ τ' αὐτιά του ἔτρεχαν κόκκινα αἵματα, καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του ἔσταζαν μαῦρα δάκρυα . . .

— Ἀχ ! παιδί μου ! ἄχ ! πουλάκι μου, ποιὸς κακὸς σκύλος σ' ἔκαμε ἔτσι ;—ἔλεγεν ἡ κυρὰ-Λογοῦ, καθὼς ἐπλησίαζε διὰ νὰ τοῦ γλύψῃ τὲς πληγές του, διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ, διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ . . .

— Γοῦ . . . οὺ, οὺ, οὺ, οὺ ! . . . μαμμάκα μου ! —ἐβογγοῦσε ὁ Ἀσπρούλης.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τῆς δώσῃ ἀπάντησιν, νὰ καὶ φθάνει ὁ Ἀποστόλης.

— Ἔλα ἴδῳ, ἀδιόρθωτε σκύλε, ποῦ δὲν ἐννοεῖς οὔτε πειθαρχίαν οὔτε καλὴν διαγωγὴν νὰ μάθῃς !—τοῦ λέγει, καθὼς τὸν ἐσήκωνε προσεκτικά, διὰ νὰ μὴν τὸν σφίξῃ καὶ πονέσῃ. Βλέπω, πῶς σὲ κάνανε κουρέλι, φιλαράκο μου . . . τὸ μισό σου αὐτὶ εἶνε κρεμασμένο . . . Ἀ ! καλὰ σὲ διωρθώσανε ! . . . Δὲν ἠμπορεῖς λοιπὸν νὰ καθήσῃς μιὰ ἡμέρα,—τί λέγω μιὰ ἡμέρα ;—μιὰ ὥρα ἥσυχος ; . . . Ἔλα τώρα νὰ σὲ πάω στὸ γιατρό, νὰ σὲ ράψῃ καὶ νὰ σὲ μπαλώσῃ.

Καὶ ἔτσι, ὅλο μουρμούρα, ἀλλὰ μὲ πολλὴ καλωσύνη, ὁ Ἀποστόλης πῆρε τὸν Ἀσπρούλη διὰ νὰ τὸν πάῃ εἰς τοῦ κυρίου κτηνιάτρου, νὰ τὸν ράψῃ,—δυστυχία του καὶ τρομάρα του!—καὶ νὰ τὸν ἐπισκευάσῃ.

«Ποιὸς κακὸς σκύλος σ' ἔκαμε ἔτσι...»

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. HAMEAU)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὸ μυστηριῶδες καλάθι.

Εἴδαμεν ἀπὸ τὰ προηγούμενα, ὅτι ὁ Τοσουλάκης ἦτο πάρα πολὺ ἔξυπνος καὶ διόλου κουτός· ὅταν εἶδε καὶ ἀποείδε ὅτι σωτηρία δὲν ὑπῆρχε καὶ ὅτι ἔπρεπε, θέλοντας καὶ μή, νὰ σπουδάσῃ καὶ νὰ μάθῃ γράμματα, ἔγινεν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μαθητὰς τοῦ σχολείου.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους εἶχε κάμῃ καταπληκτικὰς προόδους εἰς ὅλα τὰ μαθήματα. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ δεικνύῃ, καὶ εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, μίαν ἐπιτηδειότητα, μίαν ἐπιδεξιότητα, ποῦ τὰ ἐσάστιζαν ὅλοι. Εἰς τὴν ἀναρρίχησιν ἐπὶ κάλω εἶχε τὴν γοργότητα τῆς μαϊμοῦς, καὶ ἔτρεχεν ἐπάνω εἰς τὸ στρογγυλὸ ξύλο τοῦ μονοζύγου, μὲ ὅσην ἀσφάλειαν τρέχουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι εἰς τοὺς πλατεῖς δρόμους.

Ὁ Φλογέρας, ποῦ εἶχε διορισθῇ μόνος του καθηγητὴς τοῦ Τοσουλάκη εἰς τὴν γυμναστικήν, ἔμενεν ἐκστατικὸς μὲ τὰς προόδους τοῦ μαθητοῦ του. Τοῦ ἔμαθε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, νὰ χειρίζεται λαμπρὰ τὸ σπαθάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε παραγγείλῃ ὁ λοχαγὸς καὶ τοῦ ἔφτιαξαν ἐπίτηδες ἀνάλογον μὲ τὸ ἀνάστημά του.

Τέλος, ἔφιππος ἐπάνω στὸν Μαγουλᾶ, τὸν σκύλαρον, τὸν ὁποῖον ὁ λοχίας Φλογέρας εἶχε γυμνάσῃ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸ μαστίγιον καὶ τὸν πτερνιστῆρα, ὁ Τοσουλάκης μας ἦτο ἱκανὸς νὰ παραβγῇ μὲ τὸν καλλίτερον ἱππέα, εἰς τὸν τριποδισμὸν καὶ τὸν καλπασμόν. Ἀκλόνητος ἐπάνω στὴν σέλλαν του, ἔκαμνε τὸν κέλητά του νὰ πηδᾷ ἀκράτητος τάφρους καὶ φράγματα.

Ρῖγος ἔπιανε κάποτε τὴν μητέρα του, ὅταν ἔβλεπε τὴν τόλμην, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ἀγαπημένο της τὸ παιδάκι ἔκαμνεν ἐκεῖνα τὰ ἀνδραγαθήματα· ὁ λοχαγὸς Σπασταόλας, ἀπ' ἐναντίας, ἐγελοῦσε μ' ἐκεῖνα τὰ μητρικὰ κτυποκάρδια, καὶ ἐκαμάρωνε τὸν γυόκα του. Καὶ ἔλεγε τότε :

— Ἕνας Τοσουλάκης ἐκεῖ ποῦ δὲν περνᾷ στὸ ἀνάστημα οὔτε τὸ ὑπόδημά μου, — αἴ ! μὰ εἶνε ἀνδρεῖος σὰν στρατηγός !

Ἅμα ἐτελειώναν αἱ ἀσκήσεις καὶ τὰ γυμνάσια, ἡ μητέρα ἐφιλοῦσε τὸ ἀγόρι της μὲ στοργὴν καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν, ἐνῷ ὁ Φλογέρας ἐσάλπιζε μὲ τὴν σάλπιγγά του θριαμβευτικὰ σαλπίσματα . . .

Μαζὶ μὲ τὰ σωματικὰ καὶ πνευματικά του χαρίσματα, τὸ παιδάκι ἐκεῖνο εἶχε καὶ καρδίαν εὐαίσθητον καὶ γενναίαν. Ἂν ἐπρόκειτο νὰ προσφέρῃ καμμίαν ἐκδούλευσιν, ἦτο πάντοτε ἕτοιμον, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τί ἠμποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ. Καὶ ἔδωκε μίαν ἡμέραν ἀπόδειξιν,—ἀλλὰ μοναδικὴν καὶ περιφανῆ ἀπόδειξιν τοῦ σπανίου τούτου προτερήματος.

Ἡ Ροζέττα, ἡ ὁποία, μολονότι ἐμεγάλωνε, δὲν εἶχε ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐλαττώματα τῆς λαιμαργίας καὶ τῆς περιεργείας, ἤκουσεν ἕνα πρωὶ τὸν θεῖόν της ποῦ ἔλεγεν εἰς ἕνα ὑπηρέτην :

— Ἅμα τελειώσῃς τὴν ἐργασίαν σου, νὰ πᾷς εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, καὶ θὰ πάρῃς ἕνα μεγάλο καλάθι ποῦ εἶνε ἐκεῖ, καὶ θὰ τὸ πᾷς, μὲ ὅλην σου τὴν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν, εἰς τὸν φίλον μου τὸν Βονιφάτιον, τὸν χωροδίκην. Θὰ τοῦ ἐγχειρίσῃς καὶ αὐτὸ τὸ γραμματάκι . . . Πρόσεξε μόνον καλά, μὴν τύχῃ καὶ ἀνοίξῃς τὸ καλάθι !

«Ἔφιππος ἐπάνω στὸν Μαγουλᾶ...» (Σελ. 349, στ. α'.)

— Ὁ κύριος ἠμπορεῖ νὰ μένῃ ἥσυχος, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης.

— Εἶνε πολὺ σπουδαία ἡ σύστασις, ποῦ σοῦ κάμνω : πρόσεξε καλά, μὴν τύχῃ καὶ ἀνοίξῃς τὸ καλάθι ! — ἐπανέλαβεν ὁ ἐλλογιμώτατος Διωξοχαρᾶς.

Ὅταν ὁ θεῖός της ἀνεχώρησεν ἀργότερα, διὰ νὰ πάῃ εἰς ἕνα τραπέζι, ὅπου τὸν εἶχαν καλεσμένον, ἡ Ροζέττα εἶπεν ἀπὸ μέσα της :

— Τί τάχα νὰ περιέχῃ ἐκεῖνο τὸ καλάθι, γιὰ ν' ἀπαγορεύσῃ ὁ θεῖός μου τόσον αὐστηρὰ εἰς τὸν Πέτρον, νὰ μὴν τύχῃ καὶ τὸ ἀνοίξῃ ; . . . Θὰ εἶνε βέβαια ἐκεῖ κάποιο ὡραῖο δῶρο.

Εὑρῆκε τὴν εὐκαιρίαν, ἕως ὅτου τελειώσῃ ὁ Πέτρος τὴν ἐργασίαν του, καὶ ἔτρεξεν ἡ καλή μας εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἐλλογιμωτάτου.

Τὸ περίφημον καλάθι ἦτο ἐκεῖ. Χωρὶς κἂν νὰ προσπαθήσῃ νὰ νικήσῃ τὴν περιέργειάν της, ἡ Ροζέττα ἀνεσήκωσε τὸ πλεκτὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ.

Ἀμέσως κάτι φτερουγίσματα, ἀνακατωμένα μὲ κακαρίσματα, ἠκούσθησαν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, καὶ δύο μεγάλα πουλιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα ἔμοιαζε σὰν πετεινός, ἐπέταξαν ἔξω ἀπὸ τὸ καλάθι. Πρὶν ἡ περίεργή μας προφθάσῃ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ, ἐπῆγαν κ' ἐκάθησαν ἐπάνω εἰς τὸ στήριγμα τοῦ παραθύρου, ποῦ εἶχε μείνῃ ἀνοικτό.

Πῶς νὰ κάμῃ, διὰ νὰ τὰ ξαναπιάσῃ ; Τοῦ κάκου ἡ Ροζέττα τὰ ἐφώναξε μὲ τὴν πιὸ γλυκειὰ φωνοῦλά της :

— Ψί, ψί, ψί . . . πουλάκια μου, ἐλᾶτε πίσω !

Ὁ φασιανὸς καὶ τὸ ταῖρί του ἔκαμαν ἕνα «γκλοῦ ! γκλοῦ !» καὶ ὕστερα, ἤνοιξαν τὲς φτεροῦγές των κ' ἐπέταξαν πέρα, εἰς τὸ λειβάδι . . .

Ἅμα τὰ εἶδε νὰ φεύγουν, ἡ Ροζέττα ἐξέσπασεν εἰς τὰ κλάμματα καὶ τοὺς θρήνους· ἔμελλε τώρα ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν θυμὸν τοῦ θείου της καὶ τὰ περιπαίγματα ὅλων τῶν παιδιῶν, ποῦ θὰ ἐμάθαιναν τὴν ἀνοησίαν της. Καί, καθὼς ἦτο ὅλη βυθισμένη εἰς τὴν ἀπελπισίαν, δὲν ἤκουσε τὸν Τοσουλάκην, ποῦ εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὸ σπουδαστήριον.

— Μὴν πικραίνεσαι, μὴν ἀπελπίζεσαι, τῆς εἶπε· ἄς ψάξωμε μαζὶ νὰ εὕρωμεν τὸ μέσον διὰ νὰ διορθώσωμεν ὅ,τι ἔγινε.

— Τὸ μέσον ; . . Δὲν ὑπάρχει κανένα! Ὦ ! τὸ βλέπω πολὺ καλά.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε . . . Στάσου πρῶτα νὰ συλλογισθῶ λιγάκι.

—Κι' ἅμα δὲν εὕρῃς τίποτε ; . . . Ἀ ! θὰ χάσῃς καὶ σὺ σὰν ἐμένα ἄδικα τὸν καιρό σου.

— Ἂν τὸ φαντάζεσαι ἔτσι, εἶπεν ὁ Τοσουλάκης, ἐνῷ ἔκαμνε πῶς ἔφευγε, σὲ χαιρετῶ ταπεινότατα . . .

— Στάσου μιὰ στιγμή ! Περίμενε ! . . μὴ μ' ἀφίνῃς ἔτσι ! . . . τοῦ ἐφώναξεν ἡ Ροζέττα. Κάτι ἐσυλλογίσθηκα τώρα.

— Τί τὸ ὄφελος, τώρα πιά ; Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω, εἶπεν ὁ Τοσουλάκης. Ἔπρεπε νὰ εἶχες λίγο περισσοτέραν ὑπομονήν.

— Ἀλήθεια, ἔσφαλα. Λέγε λοιπόν, τί εὕρες ἐσύ ;

— Εἶχα τὴν ἰδέαν νὰ βάλωμε δυὸ ὄρνιθες στὴ θέσι τῶν φασιανῶν.

— Ὁ χωροδίκης δὲν γελιέται ἔτσι εὔκολα· καὶ ἔπειτα, ἠμπορεῖ νὰ κατηγορηθῇ ὁ Πέτρος, πῶς ἔκαμε τὴν ἀλλαγή.

— Ἔχω ἕνα ἄλλο σχέδιον! ἐφώναξεν ὁ Τοσουλάκης, ὅλος γέλια καὶ χαρές. Ἄφησέ με νὰ τὸ βάλω εἰς ἐνέργειαν. Θὰ παίξω τοῦ χωροδίκη μας ἕνα τέτοιο παιγνίδι, ποῦ ποτὲ πιὰ εἰς τὴν ζωήν του δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ κάμῃ λόγον οὔτε διὰ τὸ πανέρι οὔτε διὰ τὸ περιεχόμενόν του... Φύγε ὅμως ἐσύ, γρήγορα ἀπ' ἐδῶ· δὲν πρέπει νὰ σὲ δῇ ἐδῶ ὁ Πέτρος, ἄμα ἔλθῃ νὰ πάρῃ τὸ καλάθι...

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΩΝ ΦΡΟΝΙΜΩΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΡΙΝ ΠΕΙΝΑΣΟΥΝ ΜΑΓΕΙΡΕΥΟΥΝ

[Ἐπειδὴ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Διηγηματικοῦ Διαγωνισμοῦ ἐγράψαμεν, ὅτι τὸ διήγημα τῆς *Σημαίας τῆς Ἐπαναστάσεως*, τὸ ὁποῖον ἔτυχε Β' Βραβείου, εἶνε ἀστεῖον, πολλοὶ φίλοι μας μᾶς παρεκάλεσαν νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν καὶ αὐτὸ διὰ νὰ γελάσουν. Τὸ δημοσιεύομεν λοιπὸν πρὸς χάριν των.]

Ξημερώνει τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ὁ Ντῖντος, τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου, γνωρίζων πολὺν κόσμον συνεπῶς καὶ πολλοὺς Δημήτριδες, ἔχει νὰ κάμῃ σήμερα ἐπισκέψεις. Εἶνε ὁ πρῶτος χρόνος ποῦ βγαίνει κάπως στὸν κόσμο, ἡ πρώτη φορὰ ποῦ θὰ κάμῃ ἐπισκέψεις μόνος του. Τὸ σπουδαῖον αὐτὸ πρᾶγμα τὸ λογαριάζει ἀπὸ μέρες, μέρες πολλές. Σκοπεύει νὰ στείλῃ τοῦρτες σὲ μερικοὺς ποῦ τοῦ εἶχαν στείλει πέρσυ 'στὴν ἑορτή του, μπουκέτα σὲ ἄλλους, νὰ ἐπισκεφθῇ δύο καθηγητὰς Δημήτριδες, νὰ τοὺς καλοπιάσῃ λίγο...γιατὶ εἶνε τελευταῖος χρόνος φέτος, καὶ πρέπει νὰ τὸ πάρωμε μὲ καλλίτερο βαθμὸ ἀπὸ ἄλλοτε.

Τὸ δύσκολο εἶνε πῶς θὰ θυμηθῇ ὅλους αὐτούς· κάθε μέρα πιάνει νὰ γράψῃ ὅσους Δημήτριδες ξέρει, γράφει δύο-τρεῖς πάντοτε τοὺς ἴδιους, ἄλλοι δὲν τοῦ 'ρχονται στὸ νοῦ καὶ τὸ ἀναβάλλει δι' αὔριον.

Τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἀναβληθῇ ὁριστικῶς γιὰ χθὲς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παραγγείλῃ καὶ τὶς τοῦρτες, ἀλλὰ διὰ κάποιον θεῖόν του ποῦ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, εἶχε γλέντι ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἔτσι ἔμεινε γιὰ σήμερα.

— Ἔ, δὲν εἶνε καὶ δύσκολο πρᾶμμα, αὔριο θὰ σηκωθῶ λιγάκι πιὸ πρωί, θὰ τοὺς γράψω μιὰ στιγμή, θὰ ἰδῶ πόσες τοῦρτες θὰ χρειασθοῦν, πετιέμαι μιὰ στιγμὴ στὸ ζαχαροπλαστεῖο, τὶς πέρνω, τὶς στέλνω, στὸ πλάι εἶνε καὶ τὸ ἀνθοπωλεῖο, ὡς τὶς ἐννιὰ θὰ εἶνε τελειωμένα ὅλα· γυρίζω, ντύνομαι, στὶς ἑνδεκα ἀρχίζουν αἱ ἐπισκέψεις.

— Τί φρικτὸ ὅμως, μιὰ μέρα νὰ τοῦ μένῃ κανενὸς χωρὶς νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὰ ξημερώματα γιὰ νὰ τρέξῃ σχολεῖο, καὶ νὰ σηκωθῇ πιὸ νωρὶς γιὰ μιὰ δουλειὰ ποῦ γίνεται 's ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Κάθεται λοιπὸν στὸ κρεββάτι λιγάκι ἀκόμη, καμμιὰ ὥρα δηλαδή, σηκώνεται τέλος πάντων κατὰ τὰς ἐννιὰ παρὰ δέκα, ντύνεται, πλύνεται, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ, στὰς δέκα καὶ πέντε κάθεται νὰ γράψῃ μιὰ στιγμὴ τὰ ὀνόματα... ἀλλὰ ποῦ! ἡ στιγμὴ περνᾷ, ἔχουν περάσῃ δέκα λεπτὰ καὶ μόνο τὰ τρία ὀνόματα, ποῦ ἔγραφε κάθε μέρα, εἶνε γραμμένα. Κατορθώνει νὰ προσθέσῃ καὶ ἄλλα δύο, ἀλλὰ δὲν ἔχει ὑπομονὴ πιά. Ἡ ὥρα περνᾷ καὶ δὲν κάνει τίποτα.— Ἂς ἀρχίσω ἀπ' αὐτὲς ποῦ ξέρω, καὶ ἡ ἄλλες θὰ μοῦ 'ρχωνται μόνες τους, σκέπτεται.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ἀλλάζει μιὰ στιγμή, καμαρώνει καμμιὰ ὥρα στὸν καθρέπτη τὸ ζακὲ καὶ τὸ σκληρὸ ποῦ βάζει γιὰ πρώτη φορά, καὶ πετιέται στὸ δρόμο. Συγκρούεται δύο τρεῖς φορές, σκοντάφτει ἄλλες τόσες, καὶ τέλος φθάνει στὸ ζαχαροπλαστεῖον· ἀλλ' ὅλως ἀπροσδοκήτως τὸ ζαχαροπλαστεῖον εἶνε ἄδειο· οὔτε τοῦρτες, οὔτε φοντάν, οὔτε σοκολάτες, οὔτε, οὔτε....τόσα ἄλλα ἀπὸ τὰ ὁποῖα σήμερα τέτοια μέρα ἔπρεπε νὰ εἶνε γεμάτο.

Ῥωτᾷ ἕνα γκαρσόνι.—Τάχομε ξοδέψει ἀπὸ πρωὶ πρωί, κύριε, τοῦ λέει. Μὲ μίαν ἀστραπιαίαν μεταβολὴν ἐξέρχεται τοῦ ζαχαροπλαστείου διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γειτονικόν, ὅπου ἐλπίζει νὰ εὕρῃ λογικωτέρους ἀνθρώπους. Τὰ ἴδια ὅμως καὶ ἐδῶ. Τὸ αἷμά του ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι, τὰ μάτια του βγαίνουν ἔξω, καὶ χωρὶς οὔτε λέξι νὰ βγάλῃ, τρέχει σὲ ἄλλο, κι' ἀπὸ κεῖ σὲ ἄλλο, καὶ σὲ ἄλλο, ἀλλὰ τίποτα. Ἀποφασίζει τέλος νὰ στείλῃ 's ὅλους μπουκέτα. Ἀλλ' ὦ δυστυχία! Στὸ πρῶτο ἀνθοπωλεῖο ποῦ μπαίνει, δὲν βρίσκει παρὰ κάτι ἀποσταλάγματα, κάτι μαραμένα, ὅσα τοὺς εἶχαν μείνῃ ἀπὸ χθές. Τί νὰ κάνῃ; Ἐκείνη τὴν ὥρα κτυπᾷ ἡ καμπάνα μεσημέρι. Πάει, δὲν εἶνε καιρὸς πιά. Θὰ περιορισθῇ στὴς βίζιτες τἀπόγεμα.

***

Ὥρα 6 μ. μ. Αὐτὴ τὴν ὥρα ἀρχίζουν ἡ βίζιτες τῆς μόδας. Καιρὸς βροχερός· δὲν συμφέρει ἑπομένως νὰ ἐκτεθῇ σὲ καμμιὰ ἰδιοτροπία τοῦ καιροῦ μὲ τὰ πρωτόβαλτα.

— Τρέξε, Γιάννη, νὰ φέρῃς μιὰ βικτώρια.

Ὁ Γιάννης τρέχει. Ὁ Ντῖντος κατεβαίνει τὴ σκάλα. Περνᾶνε πέντε λεπτὰ· ὁ Γιάννης δὲν ἔρχεται. Περνοῦνε δέκα· οὔτε κρότος ἀμάξης. Ὁ Ντῖντος ἀνοίγει τὴν ἐξώπορτα· δὲν φαίνεται τίποτα. Περιμένει ἀκόμη λίγο μὲ τὸ ρολόι στὸ χέρι, φουσκώνει, ξεφουσκώνει, γίνονται ἑξήμισυ, κι' ὁ Γιάννης δὲν φαίνεται. Ἀποφασίζει νὰ πάῃ πεζῇ, καὶ ὅ,τι βρέξῃ ἂς κατεβάσῃ.

Ὁ διάβολος ὅμως τὸ 'φερε καὶ μόλις εἶχε κάνει εἴκοσι βήματα, καὶ πλάφ! Ὁ Ντῖντος βρίσκεται στὴ λάσπη. Νὰ ζακέ, νὰ σκληρό, νὰ λουστρίνια . . . καὶ τώρα; Καὶ τώρα, πίσω στὸ σπίτι. Τὰ βγάζει ὅλα καὶ περιμένει νὰ στεγνώσουν. Εὐτυχῶς ἡ λάσπη δὲν ἦταν πολὺ ὑγρά, ἐστέγνωσ' ἀμέσως· ἡ ἐποχὴ δὲν ἔχει ἀκόμη προχωρήσει καὶ ἐπιτρέπονται αἱ ἐπισκέψεις πολὺ ἀργά.

Ἕνα βούρτσισμα καλὸ μετὰ τὸ στέγνωμα, καὶ ὅλα εἶνε διορθωμένα. Ἐκείνη τὴν ὥρα εὐτυχῶς φθάνει κι' ὁ Γιάννης μὲ τὴν ἅμαξα. Ὁ φίλος μας μπαίνει μέσα καὶ διατάσσει ἀμέσως·

— Ὁδὸς Φειδίου δέκα τέσσαρα ἄλφα.

Μετὰ τέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ ἅμαξα εἰσέρχεται εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὁδόν. Ὁ Ντῖντος ἀπ' τὰ βιαστικά του, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ φθάσῃ στὸ νούμερο, πηδᾷ πενῆντα μέτρα προτήτερα κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ. Ὁ ἁμαξᾶς νομίζει ὅτι τὸ 'σκασε καὶ τὸν ἀρχίζει στὸ κυνῆγι. Τὸν φθάνει τὴν ὥρα ποῦ ἀνέβαινε τὶς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τὸν ἁρπάζει ἀπὸ τὶς ἄκρες τοῦ ζακέ. Ἕνα παρατεταμένον κρρρρ..., ἀκούεται· γυρίζει ὁ Ντῖντος καὶ τί βλέπει; τὸν ἁμαξᾶ κρατοῦντα τὰ δυὸ κομμάτια τοῦ ζακέ. Γροθιές, κλωτσιές, φωνές, βρυσιές, μαλεύτηκε κόσμος ἀπὸ κάτω...

Ἅμα ξεμπερδεύθηκε ἀπ' τὸ κουβάρι ἐκεῖνο, καὶ 'πλήρωσε καὶ τὴν κούρσα, προσεπάθησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὰς ζημίας. Πρῶτα-πρῶτα, τοῦ ἔλειπε καθ' ὁλοκληρίαν τὸ καπέλλο, ὕστερα κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ ζακέ, ὅ,τι δὲ ἔμενε ἦτο κατασκονισμένο καὶ παραμορφωμένο εἰς βαθμὸν ποῦ νὰ μὴ γνωρίζεται.

***

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀνεπανόρθωτον. Μὲ τὰ χάλια αὐτὰ ἐπιστρέφει σπίτι του.

Ἐκεῖ δέχεται μία δεύτερη ψυχρολουσία ἀπὸ τὴ μητέρα του. Καταφεύγει στὴν κάμαρά του, κ' ἐκεῖ στέκεται μπρὸς στὸν καθρέπτη. Τότε τοὺρχουνται στὴ μνήμη ὅλα· ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποῦ τὰ ἐλογάριαζε, ὡς τὸ τσάκωμα μὲ τὸν ἁμαξᾶν. Πάει, χάθηκε μία εὐκαιρία. Ὁ μπαμπᾶς βέβαια δὲν θὰ τοῦ πάρῃ φέτος ἄλλο ζακέ, οὔτε ἄλλο σκληρό. Καὶ μ' ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμό·

— Ἂν εἶχα φροντίσῃ ἀπὸ τόσες μέρες . . .

ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Σημείωσις τῆς Διαπλάσεως.—Συμβουλεύω τὸν Ντῖντον νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς ζημίας μὲ τὰ λεπτὰ ποῦ οἰκονόμησε ἀπὸ τοῦρτες καὶ μπουκέτα.

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ τυφλός.

Ἕνας ἀνόητος ἄνθρωπος ἔπαθεν ἀπὸ τὰ μάτια του, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐπήγαινε νὰ χάσῃ τὴν δρασίν του. Ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν του ὅμως δὲν τὸ ἐννοοῦσε καὶ ἔλεγε:

— Δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ τί νὰ ὑποθέσω διὰ τὸν ἥλιον· ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὅσο πάει καὶ χάνει τὸ φῶς του· ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, σὲ κανένα μῆνα δὲν θὰ φέγγῃ παραπάνω ἀπὸ τὸ φεγγάρι.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ ἄμοιρος ἐκεῖνος ἦτο σχεδὸν τυφλός, καὶ καταλυπημένος ἔλεγε:

— Εἴθατε, τί σᾶς ἔλεγα; Ἔρχονται στιγμές, ποῦ σβύνει ὁ ἥλιος. Δυστύχημα αὐτό, ἀλλὰ ὁ θάνατός του δὲν θ' ἀργήσῃ· τὸ φῶς του εἶνε ἀδύνατο καὶ θαμπό· καὶ ὅλα τὰ πράγματα τῆς γῆς ἔχουν χάσῃ, ἐξ αἰτίας του, τὴν ὡραιότητα καὶ τὰ χρώματά των. Κυττάξετε ἐκεῖνα τὰ δένδρα! δὲν εἶνε πιὰ πράσινα, φαίνονται μαῦρα σὰν κάρβουνα!

Ἐπὶ τέλους ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐτυφλώθη ὁλωσδιόλου, καὶ τότε ἐφώναξε:

—Ἔσβυσε πιὰ ὁ ἥλιος! Δὲν ὑπάρχει πιὰ ἡμέρα, παρὰ νύκτα παντοτεινή.

Εἰς μάτην οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τὸν ἐβεβαίωναν ὅτι ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ὅπως πρῶτα. Αὐτὸς δὲν τοὺς ἐπίστευεν, ἀλλὰ διαρκῶς ἀπεκρίνετο:

—Ἔσβυσεν ὁ ἥλιος, καὶ ἡ γῆ εἶνε βυθισμένη εἰς σκότος βαθύ.

Καὶ πάντοτε τὰ ἴδια ἔλεγε, χωρὶς νὰ παραδεχθῇ ποτε ὅτι δὲν ἔπταιεν ὁ ἥλιος, ἀλλὰ τὰ μάτια του.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶπε τότε ἕνας σοφὸς γέρων, ὁμοιάζει μὲ τὸν κακὸν καὶ ἀσυλλόγιστον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δυστυχεῖ ἀπὸ τὸ κακό του κεφάλι. Ἀντὶ νὰ αἰτιᾶται τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν δυστυχίαν του, καταρᾶται τὴν κακήν του τύχην καὶ τὴν Θείαν Πρόνοιαν ἀκόμη, διότι τάχα ἐπιτηδες τὸν κατατρέχουν καὶ τὸν κάμνουν νὰ ὑποφέρῃ.

Τὸν ἔσωσεν ὁ καθρέπτης.

Εἰς ἕνα ζωολογικὸν κῆπον τῆς Ἀγγλίας εἶχαν φέρῃ δύο ὡραίους γερανοὺς τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς. Τοὺς ἐτοποθέτησαν εἰς τὸ ἴδιον κλουβί, καὶ ἐμεγάλωναν μαζὶ καὶ οἱ δύο, εὐχαριστημένοι καὶ εὐτυχεῖς. Ἔξαφνα ὁ ἕνας ἀρρώστησε καὶ ἀπέθανεν. Ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν λύπην του ποῦ ἔχασε τὸν σύντροφόν του, ἔχασε τὴν ὄρεξίν του, ἄρχισε νὰ μὴν τρώγῃ, ἀδυνάτισε καὶ βεβαίως θὰ ἐπέθαινεν, ὅταν μία καλὴ ἰδέα ἦλθεν εἰς τὸν φύλακα τοῦ κήπου. Ἐτοποθέτησεν, ἀπὸ τὸ βράδυ, ἕνα μεγάλο καθρέπτην μέσα εἰς τὸ κλουβί. Τὸ πρωὶ ὁ γερανὸς εἶδε τὸν ἑαυτόν του μέσα εἰς τὸν καθρέπτην, ἐνόμισεν ὅτι ἐπέστρεψεν ὁ σύντροφός του, καὶ τοῦ ἔκαμε ἕνα σωρὸ χαρὲς καὶ χαιρετοῦρες. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ καθρέπτης τοῦ τὰς ἀνταπέδωκεν ὅλας ἀνεξαιρέτως. Ἔτσι ὁ γερανὸς παρηγορήθη· ἐφαντάζετο ὅτι ὁ σύντροφός του ἦτο δίπλα του, καὶ μόνον ἕνα γυαλὶ τοὺς ἐχώριζεν· ἔζησε πολλὰ χρόνια ἀκόμη, καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ γηρατεῖα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Κουφιοκεφαλάκης* (εἰσερχόμενος εἰς ἓν χαρτοπωλεῖον:) — Μπορεῖτε, παρακαλῶ, νὰ μοῦ διορθώσετε ἕνα κονδυλοφόρο;

Ὁ *Χαρτοπώλης* :—Μάλιστα! ποῦ εἶνε;

Ὁ *Κουφιοκεφαλάκης* :—Δυστυχῶς, ἐπειδὴ ἐνόμιζα ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ διορθωθῇ, τὸν ἐπέταξα...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωικῆς Κρήτης

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΕΛΛΑΒΑ καὶ τὴν φωτογραφίαν τοῦ *Λυκιδέως* διὰ τὸ Σύμπλεγμα τῶν βραβευθέντων εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Ἡ προθεσμία λήγει αὔριον, 30 Σεπτεμβρίου. Τὸ ὑπενθυμίζω διὰ τελευταίαν φοράν, διότι καμμίαν παράτασιν δὲν θὰ δώσω, κανένα δὲν θὰ περιμένω, καὶ θὰ δημοσιεύσω μόνον ὅσας φωτογραφίας θὰ ἔχω λάβῃ μέχρι τῆς ἡμέρας καὶ τῆς στιγμῆς ποῦ θὰ δώσω τὸ Σύμπλεγμα εἰς τὸν Τσιγγογράφον—δηλαδὴ αὔριον-μεθαύριον.

«Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ 'πῆς—μοῦ γράφει ὁ *Βαρῶνος Σκαρπίας*, — ἐὰν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ βγῆκε μόδα νὰ μιλοῦν γαλλιστὶ· διότι μερικοὶ ποῦ μοῦ στέλλουν δελτάρια, μοῦ γράφουν Salutations κτλ. ἐγὼ ὅμως τοὺς ἀπαντῶ ἑλληνιστί, διότι δὲν μοῦ ἀρέσουν τέτοιες μόδες.» Καὶ μένα δὲν μοῦ ἀρέσουν! Τὰ δελτάριατῶν ἑλληνοπαίδων πρέπει νὰ εἶνε γραμμένα ἑλληνιστί· ἐκτὸς ὅταν ἀπευθύνωνται πρὸς ξένον, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ τὰ ἑλληνικά.

Ὁρίστε! μία συνδρομήτριά μου,— ἐξέχασε νὰ ὑπογράψῃ, — μοῦ στέλλει 1 δραχ. καὶ μὲ παρακαλεῖ πολύ-πολὺ νὰ τῆς ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον. . . Malheureuse Exis ence! Μὰ ἐγκρίνω γαλλικὰ ψευδώνυμα; εἶδε ποτὲ στὴ Διάπλασι κανένα τέτοιο; Ἂς μοῦ γράψῃ ποία εἶνε καὶ ἂς διαλέξῃ ἕνα ἑλληνικόν—σὰν καλὴ ἑλλληνοπούλα!

Μαγεμένο Ποτῆρι, οἱ ἐκτὸς διαγωνισμοῦ τιθέμενοι τιμητικῶς, δὲν ἔχουν κανὲν δικαίωμα νὰ λάδουν τόμους διὰ τὸ βραβεῖον των. Τοὺς ἔλαβαν ἤδη τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἐβραβεύθησαν. Εἰς τὸ Ἀθρόον ὅμως λογαριάζεται καὶ τὸ Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ. Μὲ ἄλλους λόγους, ἂν ἐτέθης ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Γ' Βραβεῖον, δικαιοῦσαι μὲν νὰ προσθέσῃς δύο τριακοστὰ δεύτερα εἰς τὸ Ἀθρόον σου, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ ζητήσῃς 1 τόμον τῆς δραχμῆς.

Τί ἀκούω; ! Ἡ *Ἑλληνικὴ Δόξα* δὲν θέλει νὰ φορῇ τὰ γυαλιά της ὅταν μελετᾷ, ἐνῷ ὁ ἰατρός τῆς εἶπε νὰ μὴν τὸ παραλείπῃ ποτέ. Εἶνε δυνατὸν νὰ θέλῃ τὸ κακὸ τῶν ματιῶν της; Δὲν τὸ πιστεύω! Τί πολυτιμότερον ἔχει κανεὶς ἀπὸ τὰ μάτια του!..

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑδδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Κόρη τῶν Κυμάτων*, *Ἔνδοξος Ὕδρα*, *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, *Μελαγχροινὸ Ἑλληνόπουλο* καὶ *Πτερωτὸν Ὄνειρον*, τὸ ὁποῖον εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσω καὶ ἐκ τοῦ πλησίου, διότι ἦλθε εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ σπουδάσῃ. Πολὺ καλὸ παιδί!

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

25.— Ἡ *Καρακάξα* μοῦ συνιστᾶ ἕνα πτωχὸν ὀρφανὸν καὶ ἐπιμελέστατον παιδίον ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλον πόθον νὰ γίνῃ συνδρομητής μου. Ἐλπίζω ὅτι κάποιος θὰ τοῦ κάμῃ τὴν εὐεργεσίαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Ἄστρον τῆς Ἐρήμου, α.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Ὑπὲρ Διαπλάσεως* μὲ τὸ *Μικρὸ Διαβολάκι*, *Ἐαρινὴν Ζωήν*, *Νικηφόρον Ἕλληνα* καὶ *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*·—ἡ *Ποιμενὶς Μυρτὼ* μὲ τὴν *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*, *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, *Κυανόλευκον Λάβαρον* καὶ *Αἰθερίαν Ψυχήν*·—ἡ *Ἠχὼ τῆς Καρδίας μὲ τὴν Ἐμπνευσμένην Μουσικόν*, *Λίλιθ*, *Γλυκοκουτάλαν* καὶ *Παλλάδα*· — ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Χάμκω*, *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* καὶ *Παληοφαληριώτισσαν*· —τὸ *Κυανόλευλον Λάβαρον* μὲ τὴν *Λίλιθ*, *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Γλυψοκουτάλαν*, *Ζοφερὰν Νύκτα* καὶ *Χιονισμένην Περιστεράν*·—ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Γοτθικὸν Πύργον*, *Ἄγγελον τῆς Νίκης* καὶ *Μαγεμένην Ἀκροθαλασσιάν*· — ἡ *Κόρη τῶν Ὀνείρων* μὲ τὸν *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* καὶ *Φίλην τῶν Ζώων*·—τὸ *Ἑλληνικὸν Κλέος* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Ξίφος* καὶ *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*·—τὸ *Μαγεμένον Ἀκρογιάλι* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Χιονισμένην Περιστεράν*, *Φροῦ-Φροῦ*, *Νεκρικὴν Ὠδήν* καὶ *Ἐρημίτην*· — τὸ *Οὐράνιον Τόξον* μὲ τὴν *Πρωτομαγιάν*, *Ἀρρόκκινο*, *Εὔοσμον Κρῖνον*, *Κίρκην* καὶ *Ξανθὸ Διαβολάκι*·—ὁ *Λυκιδεὺς* μὲ τὸν *Μαρμαρωμένον Βασιληᾶν*, *Κόρην τῶν Ὀνείρων* καὶ *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*·—ἡ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ* μὲ τὸ *Ῥόδον τῆς Ἀνατολῆς*, *Ἑλληνικὸν Ξίφος*, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Ἰνδικὸν Λωτόν*·—ἡ *Κίρκη* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Καυκασίαν Ἑλληνίδα*, *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*, *Ἑλληνικὸν Ξίφος* καὶ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*·—ἡ *Καρακάξα* μὲ τὸν *Λάζαρον*, *Θύελλαν*, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* καὶ *Γλυκειὰν Ἀμμουδιάν*· — τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Παληοφαληριώτισσαν*, *Φαληρικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Ὁδὸν τῆς Δόξης*·—ὁ *Κουροπάκτιν* μὲ τὸ *Εὐτυχὲς Παρελθόν*, *Νεκρικὴν Ὠδήν*, *Βαρελάκι*, *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *Λίλιθ*·—ὁ *Ρηγολέττος* μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Εὐτυχὲς Παρελθόν*, *Νεκρικὴν Ὠδήν*, *Ἐρημίτην* καὶ *Λίλιθ*· — ἡ *Δυσδαιμόνα* μὲ τὴν *Θύελλαν* καὶ *Χειμωνιάτικον Ἥλιον*·—ἡ *Ρέμβη* μὲ τὸ *Σκέρτσο*, *Λήθην*, *Ζίναν*, *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος* καὶ *Ῥοδίαν*· —ἡ *Ἔνδοξος Ὕδρα* μὲ τὴν *Λήθην*, *Ἀξιολύπητον*, *Ζίναν*, *Σκέρτσο* καὶ *Ρέμβην*· —ἡ *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα* μὲ τὸν *Γηραιὸν Νεῖλον*, *Κρυστάλλινον Σπήλαιον*, *Θύελλαν* καὶ *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*· — τὸ *Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Ἄριελ* καὶ *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης* (ἔ, μὰ φυσικά· εἶνε νὰ μὴ βαρεθῇ κανεὶς τὸ σπίτι, τόσον καιρό, καὶ νὰ μὴν ἐπιθυμήσῃ τὸ σχολεῖον;) *Αἰθερίαν Ψυχὴν* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως* (ἔχεις λάθος, δὲν εἶνε αὐτὴ· βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἐλπὶν τῆς Μυτιλήνης* (ἔστειλα· ναί, ἔτσι εἶνε· μιὰ-δυὸ μέρες, ἕως νὰ στρώσετε...) *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* (δὲν πειράζει·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ ρεκόρ τῶν βραβείων, διότι ἕως τώρα ἔχει πάρῃ τέσσαρα—ἀριθ. 4 — Πρῶτα βραβεῖα· εὖγέ του!) *Κίρκην* (ἔ, ὑπομονή! τὸ *Διαβολάκι* δὲν ἔκαμε συμβόλαιο νὰ μείνῃ μαζί σου αἰωνίως·) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (χωρὶς ἄλλο θὰ προκηρύξω καὶ Διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, ἴσως καὶ ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ·)

Χρυσαυγὴν (ποῦ μοῦ γράφει τόσον ὡραῖα διὰ τὸ βραβεῖόν της·) ***Ἐθνικὴν Σημαίαν*** (ἔστειλα·) ***Ξανθὴν Μουσμὲ*** (δὲν σάρέσει τὸ Σχολεῖο ;! γιὰ ξαναπέστο, νὰ τὸ ἀκούω καλλίτερα ... ἂς εἶνε, ἀστειεύεσαι· πὲς τῆς ἀδελφῆς σου περαστικὰ καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ·) ***Ριγολέττον*** (εἶνε εἰς τὴν Σῦρον·) ***Δυσδαιμόναν*** (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) ***Ρέμβην*** (βραβεῖον ἔστειλα· ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον, σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ διατηρήσῃς·) ***Παλλάδα*** (ἔχει καλῶς·) ***Ἄνθος τῆς Ἴδης*** (τετράδια ἔστειλα· φίλησέ μου τὰ διαβολάκια·) ***Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν*** (ναί, πάει τώρα τὸ καλοκαῖρι καὶ... κάθε κατεργάρης στὸν πάγκο του!) ***Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *27 Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Νοεμβρίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

510. Λεξίγριφος.

Ἂν εἰς ζεστὸν ἀέρα
Ἐκθέσῃς λίγα ἴα,
Γιὰ νὰ τὰ βρῇς ἀνάγκη
Νὰ πᾷς . . . στὴ Γερμανία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωτομαγιᾶς

511. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον ἀπὸ τοὺς πολλοὺς συνδέσμους εἶνε [εἷς,
Τὸ δεύτερον ἐρεύνησε στὰ ζῷα διὰ νὰ βρῇς.
Τὸ σύνολόν μου θαυμαστὸ 'στὴ φύσιν εἶνε, [ἰδέ το,
Καὶ θαύμασέ το, φίλε μου, καὶ μοσχομύ-[ρισέ το.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος τῆς Νίκης

512. Στοιχειόγριφος

Μὲ κεφάλι ἂν γραφῇ
Εἰς τὸ δάκτυλο χωρεῖ·
Ἀλλ' ἀκέφαλο τὴν πλᾶσι
Στὴ στιγμὴ θὰ σκοτεινιάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου

513. Αἴνιγμα.

Ἔγραψα κατὰ σειρὰν
Δύο γράμματα τῶν Γάλλων,
Κ' εἶδα τότε μὲ χαρὰν
Τὴν πατρίδα τῶν Μεγάλων.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβολάκι

514. Πυραμίς.

```
          + Οἱ σταυροὶ υἱὸς τοῦ Πριάμου.
        *+*          = Ῥῆμα.
       **+**         = Ἐπίθετον.
      ***+***        = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
     ****+****       = Ρωμαῖος στρατηγός.
    *****+*****      = Ἄνθος.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπερηφάνου Ἑλληνίδος

515—516. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ *μέσος* δι' 8 μεταμορ. νὰ γίνῃ *ἄκρος*.
2.—Τὸ *ὄξος* δι' 9 μεταμορ. νὰ γίνῃ *μέλι*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ξίφους

517. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ὄνομα ζώου ἢ ἡμιθέου :

1, Δημαγωγός· 2, Θεὸς ρωμαῖος· 3, Δηλητήριον· 4, Πτηνόν· 5, Ποιήτρια· 6, Νῆσος τοῦ Ἰονίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Πατρίδος

518. Φωνηεντόλιπον.

Μνλς-*-τν-Ρμν-στρτγς-τν-ν-τ-πκτν .

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος

519. Γρῖφος.

```
  N    N                  Θ
  N    N      α      Θ  μ'   Θ
I NNNN       ---     Θ       Θ
  N    N      ή           Θ
  N    N
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μυτιλήνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 36 καὶ 37.

421. Σημαία (Σήμ, Αἴα.) — 422. Φακὸς (φᾶ, Κῶς.)—423. Ἀνάφης-Ἀνάφη.

```
424. Ι Σ Τ Η Μ Ι
     Ο         Π
     Υ         Π
     Δ     Τ Ρ Ι Τ Ω Ν
     Α     Α   Α     Ε
     Σ Κ Υ Ρ Ο Σ     Ι
         Σ     Π Ο Λ Ι Ο Σ
         Ο     Υ   Ο     Τ
         Σ Π Α Ρ Ο Σ     Η
               Ρ         Θ
               Ο         Ο
             Σ Κ Ε Λ Ο Σ
```

425. Ἀμφίων — ὤν = *ἀμφί* + (Ἀραβία—βία =)*ἄρα* + (Χῖος—χῖ=) *ὅς* = ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ. — 426—430. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Α : *ἄπορος, ἄγαμος, αὐδή, ἀγωνία, Ἀφρική.*— 431. ΠΕΚΙΝΟΝ (ΠΕτρούπολις, ΡαΚΙνας, ΛονδῖΝΟΝ.) — 432. Χωρὶς πόνον οὐδεὶς εὐτυχεῖ.—433. *Ὑπόμενε πόνους καὶ πάθη γενναίως* (ὑπὸ μ ἓν επ-όνουσκ ἐπ' Α θῖ - γ' ἐν ἕως.)

434. Τρικυμία (Τρίκκη, μυῖα.)—435. Σινᾶ (σῖ, νά.) — 436. Ἀρτεμισία-Ἀρτεμίσιον. — 437. Ἥρα.

```
438. Π Ο Λ Ε Μ Ο Σ
     Ο   Ε   Α   Υ
     Λ Ε Π Ι Δ Ο Σ
     Ε   Ι   Ρ   Τ
     Μ Α Δ Ρ Ι Τ Η
     Ο   Ο   Τ   Μ
     Σ Υ Σ Τ Η Μ Α
```

439. ΧΑΛΚΙΟΠΗ (ἀπαλή, λάκκα, Καλλιόπη, Ἰόππη, ὁλκή, πάλη, ἠπία.)—440. ΜΗΛΕΑ - ΑΛΙΚΗ (ΜΑρτιος, Ἥλιος, ΑΙθος, ἙΚάβη, ἈΗρ.)—441. Ἀπὸ ἕνα βγαίνει ὁ λόγος-κ' ἑκατὸ εὐθὺς τὸν ξέρουν.—442. ***Ὁ γρῖφος ἐστάλη ὑπ' ἐμοῦ*** (ογρ ὑφ' ὡς-ές τ-ἄλλη ὑπ' Αἵμου).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια καὶ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου τῇ *Χιονισμένῃ Περιστερᾷ* διὰ τὸ ἐξόχως ὡραῖον τετράδιόν της.—*Ἔνδοξος Ὕδρα*. *(Z'—246)*

Τῇ εὐγενεστάτῃ *Σονάτᾳ Μπετόβεν* καὶ τῷ φιλτάτῳ *Ἄστρῳ τῆς Αὐγῆς* καὶ *Ἀγγέλῳ Αὐγερινῷ* ἀπείρους εὐχαριστίας. *Λίλιθ* συγχαίρω.—*Ριγολέττος*. *(Z'—247)*

Ἀντιχαιρετῶ φίλτατον *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, εὐχόμενος αὐτῷ νὰ ἐπανέλθῃ μὲ ὑγείαν τὸ προσεχὲς θέρος ἐνταῦθα. — *Φουκουσίμα* *(Z'—248)*

Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, μήπως ἐλησμονήσατε ὅτι μοῦ χρεωστεῖτε Μικρὰ Μυστικά ; — *Βερόνη*. *(Z'—249)*

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου* καὶ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* διὰ τὰς ἐγκαρδίους εὐχάς των.—*Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν, Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου.* *(Z'—250)*

Ὑπερευχαριστῶ συγχαρέντας με, καὶ ἰδιαιτέρως εὐγενέστατον, — διπλωματικώτατον δέ,—*Εὐτυχὲς Παρελθόν*. —*Ἄγγελος Αὐγερινός*. *(Z'—251)*

Τὸν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, ἀποχαιρετῶ ἐγκαρδίως, εὐχόμενος ὁλοψύχως τὰ βέλτιστα.—*Ἄγγελος Αὐγερινός*. *(Z'—252)*

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν δελταρίων μὲ *Σκέρτσο* καὶ *Ρόδον Ἀνατολῆς*.—Μαρίκα Χαλκιᾶ, Λευκὰς *(Σῆμα Διαπλάσεως)*. *(Z'—253)*

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁ λαρυγγωτολόγος ἰατρὸς κ. ***Μιχαὴλ Π. Παπαδόπουλος*** μετῴκησεν εἰς τὴν Πλατεῖαν Ἁγίου Γεωργίου ἀριθ. 4, ἔναντι τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» καὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΔΙΑ ΤΟ 1907

Εἰς τὴν Κληρωτίδα ἐτέθησαν ***οἱ ἀριθμοὶ*** *1 ἕως 1311 οἱ ἀντιστοιχοῦντες* ***πρὸς*** *τοὺς ἀριθμοὺς* ***τῶν ἀποδείξεων*** *πληρωμῆς τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ ἔτος 1907 ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας (15 Ἰανουαρίου 1907). Ἐκληρώθησαν δὲ ὡς ἑξῆς :*

Ὁ ἀριθ. ***201*** ἐκέρδισε τὴν Λαχειοφόρον Ὁμολογίαν.
» » ***987*** ἐκέρδισε τὴν Φωτογραφικὴν μηχανήν.
» » ***21*** ἐκέρδισε τὸ ὡρολόγιον τῆς τσέπης.
» » ***1038*** ἐκέρδισε τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν Ἀγγέλου Βλάχου.
» » ***119*** ἐκέρδισε τὸ Λεύκωμα διὰ συλλογὴν Γραμματοσήμων.
» » ***806*** ἐκέρδισε τὸ Λεύκωμα διὰ συλλογὴν Δελταρίων.
» » ***73*** τὸ ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον.
» » ***632*** ἐκέρδισε τὴν συσκευὴν γραφείου.
Ὁ ἀριθ. ***340*** ἐκέρδισε τὸ Ἑλληνικὸν Λεξικὸν Γιάνναρη.
» » ***163*** ἐκέρδισε μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα.

Οἱ ἑπόμενοι εἴκοσι ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 7 δρ.

36	393	631	832	1179
67	395	693	900	1235
96	463	757	964	1275
297	536	781	982	1283

Οἱ ἑπόμενοι εἴκοσι ἐκέρδισαν ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3,50.

3	199	364	587	655
45	213	413	603	740
145	229	475	606	838
190	334	508	610	1023

Ἡ ἀποστολὴ τῶν δώρων πρὸς τοὺς κατόχους τῶν ὡς ἄνω κερδισάντων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 45ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος.

Ἡ Διάπλασις

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος ***Ἐν Ἀθήναις, 6 Ὀκτωβρίου 1907*** ***Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 45***

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. HAMEAU)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἡ Ροζέττα ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιον, πολὺ συλλογισμένη, χωρὶς νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά της.

Ὀλίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἦλθεν ὁ Πέτρος, ὁ ὑπηρέτης, ἐπέρασε μὲ προσοχὴν τὸν ἀγκῶνά του εἰς τὸ χεροῦλι τοῦ καλαθιοῦ, τὸ ἐσήκωσε, καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸ σπίτι τοῦ κ. Βονιφατίου.

Τὸ φορτίον του τοῦ ἐφάνη κάπως βαρύ· ἀλλὰ ἡ διαταγὴ τοῦ ἐλλογιμωτάτου ἀφεντικοῦ του ἦτο ρητή, καὶ δὲν τοῦ ἦλθε κἂν εἰς τὸ μυαλό του ὁ πειρασμὸς νὰ κυττάξῃ τί ἦτο μέσα 'στὸ καλάθι.

Ὁ Πέτρος εἶχε νὰ κάμῃ τρία μίλια δρόμον πρὶν φθάσῃ εἰς τοῦ κ. Χωροδίκου. Εἰς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ᾐσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ξεκουρασθῇ, καὶ ἐπήγαινε νὰ καθήσῃ ἀναπαυτικὰ εἰς τὰ χορταράκια, ὅταν μία φωνὴ εἶπε πολὺ κοντά του :

— Πάρε τὰ πόδια σου, τεμπέλη !

—Ἔ ; . . . Ποιὸς εἶνε ; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος, ἐνῷ ἐγύριζε νὰ κυττάξῃ ὁλόγυρα.

Δὲν εἶδε κανένα, κ' ἐνόμισεν ὅτι εἶχε κάμῃ λάθος· δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ καλοκαθήσῃ, καὶ ἡ ἰδία φωνὴ ἐπανέλαβε :

— Πάρε γρήγορα τὰ πόδια σου, τεμπέλη !

Αὐτὴν τὴν φοράν, ὁ ὑπηρέτης τρομαγμένος ἐσηκώθη, ἐπῆρε τὸ καλάθι του κ' ἐτράβηξε ἀνήσυχος τὸν δρόμον του.

Ὅταν ἐπροχώρησεν ὀλίγον, εἶδε μίαν ταβέρναν, καὶ εἶπε μόνος του :

— Θὰ ξεκουρασθῶ λιγάκι 'στὴν ταβέρνα, καὶ θὰ πιῶ κ' ἕνα ποτηράκι...

Καθὼς ἐπλησίαζεν εἰς τὴν θύραν τῆς ταβέρνας, νά την πάλιν, ἡ φωνή :

— Θὰ πιῇς ἄλλη φορά, μεθύστακα ! Κάνε τώρα γρήγορα !

— Ποιὸς τολμᾷ καὶ μοῦ μιλάει ἔτσι ; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Τί σὲ μέλει ; Κάνε μονάχα αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγει !

— Μά, ποῦ εἶσθε λοιπὸν ἐσεῖς ποῦ δίνετε τέτοιες διαταγές ;

—Ἐδῶ, κοντά σου.

—Ἐγὼ ὅμως δὲν σᾶς βλέπω !

— Δὲν μὲ βλέπεις, διότι εἶμαι ἀόρατος· αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ βάλω νὰ σοῦ δώσουν ἑκατὸ ξυλιὲς μὲ τὴν βέργα, ἂν δὲν τρέξῃς γρήγορα νὰ κάμῃς ὅ,τι σὲ διέταξεν ὁ ἀφέντης σου.

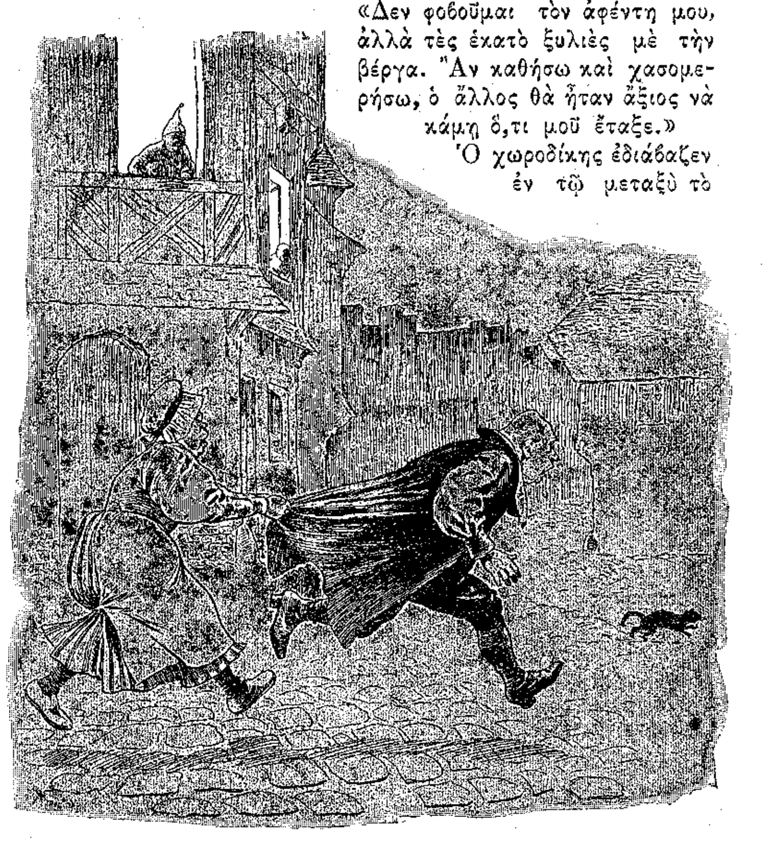

«Βοήθεια ! χαθήκαμε !...» (Σελ. 354, στ. β'.)

Κατατρομαγμένος μὲ αὐτὴν τὴν φοβέραν, ὁ Πέτρος ἤρχισε πραγματικῶς νὰ τρέχῃ, καὶ δὲν ἐστάθη παρὰ ὅταν ἔφθασεν ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι τοῦ Βονιφατίου.

— Τί εἶνε ; τί τρέχει ; τὸν ἠρώτησε ὁ χωροδίκης, ὅταν τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται λαχανιασμένος· μήπως ὁ ἀφέντης σου εἶνε ἄρρωστος ;

— Διόλου μάλιστα, κύριε χωροδίκη· μόνον ποῦ ἔτρεξα λιγάκι γρήγορα, εἶπεν ὁ Πέτρος· νὰ τὸ γράμμα, καὶ ἕνα καλάθι ποῦ σᾶς φέρνω ἐκ μέρους τοῦ ἀφεντικοῦ μου.

— Πολὺ καλά· βάλε κάτω τὸ καλάθι σου, παληκάρι μου, νὰ πιῇς ἕνα ποτηράκι.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε χωροδίκη· δὲν ἠμπορῶ νὰ σταθῶ, οὔτε νὰ πιῶ· μοῦ τὸ ἔχουν ἀπαγορεύσῃ.

— Ὁ ἀφέντης σου, βέβαια· μεῖνε ἥσυχος, δὲν θὰ μάθῃ τίποτε.

Ἀπὸ μέσα του ὅμως ὁ Πέτρος ἔλεγε: «Δεν φοβοῦμαι τὸν ἀφέντη μου, ἀλλὰ τὲς ἑκατὸ ξυλιὲς μὲ τὴν βέργα. Ἂν καθήσω καὶ χασομερήσω, ὁ ἄλλος θὰ ἦταν ἄξιος νὰ κάμῃ ὅ,τι μοῦ ἔταξε.»

Ὁ χωροδίκης ἐδιάβαζεν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ γράμμα τοῦ κ. Διωξοχαρᾶ. Ἅμα τὸ ἐτελείωσε :

— Ὁ ἀφέντης σου, εἶπε, μοῦ στέλνει ἕνα ζευγάρι φασιανούς· νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου καὶ νὰ τοῦ εἰπῇς ὅτι θὰ ἔλθω νὰ τὸν καλέσω νὰ φᾶμε μαζί, ἅμα τὰ πουλιὰ παχύνουν καὶ γίνουν καλὰ γιὰ φάγωμα.

— Ὤ ! κύριε χωροδίκη, θὰ εἶνε καὶ